Крила України

Друкований орган Міністерства оборони України

№ 26 (845)

27 – 30 червня 2016 року

e-mail:krula_ukr@i.ua

Передплатний індекс – 22242

На варті неба України!

Петро Порошенко: “Авіація має бути тією силою, що здатна стримати агресора”

8-9 стор.

Зенітники здатні впевнено сказати своє слово

Протягом двох тижнів командування і особовий склад управління та зенітних ракетних частин Повітряного командування “Захід” вдосконалювали оперативні спроможності щодо відбиття ударів засобів повітряного нападу противника.

Під час комплексного командно-штабного навчання здійснено маневри основними підрозділами та підрозділами забезпечення, на озброєнні яких знаходяться зенітні ракетні комплекси С-300 П та Бук-М1. Після заняття нових позиційних районів чергові сили перевірили свої спроможності в діях по контрольних цілях, заступивши на бойове чергування.

– Окрім висування техніки, особовим складом були відпрацьовані питання прийому мобілізаційних ресурсів, ведення протиповітряного бою з реальним залученням авіації, маневр на запасні позиції, маскування, охорона й оборона позицій командного пункту та стартових позицій зенітних ракетних батарей, доведення та завантаження на пускові установки зенітних керованих ракет. Також відпрацьовані питання тактичної медицини, зокрема надання першої медичної допомоги та евакуації поранених.

Закінчення на 7 стор.

Гаряча лінія “Крила України” (0432) 59-60-48 65-22-048

Основне зусилля – на зростання бойових спроможностей

1 липня у Вінниці начальник Генерального штабу – Головнокомандувач Збройних Сил України генерал армії України Віктор Муженко взяв участь у розширеному засіданні Військової ради Повітряних Сил ЗС України.

У засіданні, що проходило під керівництвом командувача Повітряних Сил ЗС України генерал-лейтенанта Сергія Дроздова, взяв участь визначений керівний склад Міністерства оборони та Генерального штабу ЗС України на чолі з начальником Генерального штабу – Головнокомандувачем Збройних Сил України генералом армії України Віктором Муженком, а також начальники управлінь, відділів та служб Командування Повітряних Сил, командири повітряних командувань, бригад, полків, баз, арсеналів та центрів, керівництво Харківського національного університету Повітряних Сил ім. Івана Кожедуба.

Виступаючи перед учасниками засідання, генерал армії України Віктор Муженко наголосив, що 2016 рік визначено роком Повітряних Сил, тому основні зусилля слід зосередити на значному зростанні бойових спроможностей цього виду Збройних Сил, особливо це стосується питань виконання завдань у складі міжвидових угруповань військ, протиповітряної оборони, авіаційної підтримки дій Сухопутних військ, озброєння та військової техніки, кадрового забезпечення, військової дисципліни та низки інших важливих питань, реалізацію яких Головнокомандувач Збройних Сил хоче побачити в кінці року. Керівництво Повітряних Сил повинно виробити чітке бачення щодо реалізації тих амбітних завдань, які сьогодні стоять перед видом.

– Із загальної кількості фінансового ресурсу, виділеного на Збройні Сили України на 2016 рік, 47% призначено для потреб Повітряних Сил. Є певні проблеми з фінансуванням, але ми їх вирішуємо. І впевнений, що до кінця поточного року, оголошеного Президентом України – Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України роком Повітряних Сил, десятки нових, модернізованих, відремонтованих літаків та інших зразків бойової техніки протиповітряної оборони надійдуть на озброєння, – зазначив генерал армії України Віктор Муженко, відповідаючи на запитання представників преси.

Під час розширеного засідання військової ради особливу увагу було зосереджено на підготовці органів військового управління Повітряних Сил Збройних Сил України у визначений період.

– Сьогодні, на виконання вказівок Генерального штабу ЗС України, ми проводимо розширене засідання військової ради Командування Повітряних Сил. Основні питання, які розглядаємо, – концепція розвитку, стан озброєння та військової техніки Повітряних Сил Збройних Сил України, виконання плану ремонту та державного оборонного замовлення на 2016 рік, кадрове забезпечення, – звернувся до учасників засідання командувач Повітряних Сил ЗС України генерал-лейтенант Сергій Дроздов.

Підбиваючи підсумки роботи засідання, генерал-лейтенант Сергій Дроздов довів до керівництва виду основні завдання та зорієнтував присутніх на плідну роботу, спрямовану на подальше нарощування та вдосконалення спроможностей військових частин для виконання поставлених завдань під час заходів бойової та оперативної підготовки у ІІ півріччі поточного року. При цьому необхідно враховувати набутий досвід у проведенні антитерористичної операції на сході держави.

Юрій Ігнат. "Крила України". Фото автора.

Командувач Повітряних Сил провів заняття з сержантами на полігоні

30 червня на полігоні Харківщини проводилися заняття в рамках навчально-методичних зборів з головними сержантами окремих підрозділів і частин Повітряних Сил Збройних Сил України. На навчальних місцях з процесом підготовки молодших командирів ознайомився командувач Повітряних Сил генерал-лейтенант Сергій Дроздов.

Другий день проведення зборів було присвячено бойовим стрільбам, киданню гранат, відпрацюванню різних тактичних вправ, опануванню основ тактичної медицини, курсу виживання в екстремальних умовах тощо.

— Всі кращі напрацювання наших воїнів в зоні АТО чи миротворчих операціях повинні вивчатися на подібних заходах та примножуватися у військах. На молодших командирах тримається боєготовність підрозділу. Сержант, як лідер колективу, повинен бути майстром армійського життя. Підлеглі поважатимуть вас за знання і вміння, а також бажання розвиватися далі у професійному відношенні, — зауважив генерал-лейтенант Сергій Дроздов у спілкуванні із сержантським складом.

Командувач Повітряних Сил особисто провів заняття з військової топографії з групою військовослужбовців радіотехнічних військ. Приймаючи доповідь на запитання, він наголосив на важливості занять із загальновійськових дисциплін для усіх військовослужбовців, незалежно від роду занять чи звання.

На завершення навчального дня генерал-лейтенант Сергій Дроздов зустрівся з керівництвом навчально-методичних зборів і поставив чіткі завдання щодо подальшої організації занять.

За словами заступника керівника зборів полковника Ігоря Нікіфорова, кожен третій з учасників зборів має бойовий досвід. Офіцер повідомив, що подібний захід у масштабах Повітряних Сил проводиться у Збройних Силах України вперше.

У ПвК "Захід" відрекомендувалися молоді лейтенанти

Надважливі завдання із забезпечення захисту та оборони територіальної цілісності та недоторканості Держави відіграють Повітряні Сили, головним завданням яких є виступати стримуючим фактором для агресора.

Чималу роль в загальних заходах із охорони повітряного простору України відіграють пункти наведення авіації. Вони призначені для збільшення можливостей наведення винищувальної авіації на повітряні цілі при діях авіації на відстанях, які перевищують відстані виявлення радіолокаційних засобів інших пунктів управління авіації. Також до списку завдань бойової частини входить управління екіпажами винищувальної та армійської авіації в разі необхідності відбиття ударів засобів повітряного нападу збройних формувань інших держав. Не менш важливими завданнями є припинення порушень порядку використання повітряного простору України, надання допомоги повітряним суднам у взаємодії з іншими пунктами управління авіації та органами обслуговування повітряного руху, забезпечення контролю за польотами державної авіації України.

Вже сьогодні дружню військову родину Повітряного командування "Захід" поповнили цьогорічні випускники Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. Надзвичайно складне навчання тривало п'ять років – це вперше за існування військового вишу слухачі льотного факультету за цим фахом навчалися за п'ятирічною програмою.

Після першої лейтенантської відпустки молоді офіцери приступлять до виконання обов'язків штурманів наведення авіації у взаємодії з фахівцями радіотехнічних військ, планшетистами, радіомеханіками тощо. Пройшовши неабияку практику та стажування в авіаційних гарнізонах, випускники набули досвіду і їх зовсім не лякає майбутня служба та покладені на них бойові завдання. Молоді та перспективні офіцери ставлять перед собою великі цілі на майбутнє: опанування професії, кар'єрне зростання тощо.

Олександра Качмар. м.Львів.

У гостях – потенційні контрактники

У Миргородській бригаді тактичної авіації пройшов День відкритих дверей, організований за сприяння Полтавського обласного військового комісаріату та органів державної влади. Метою заходу стала популяризація військової служби за контрактом серед молоді та зміцнення позитивного іміджу Збройних Сил України.

До участі у заході залучили не лише молодь призовного віку, а й взагалі школярів з усієї Полтавщини. Крім того, гостями заходу стали всі, без винятку, міські та районні військові комісари області, а також представники міських та районних державних адміністрацій. Загальна кількість учасників заходу склала близько 400 осіб.

Упродовж відвідин гостям продемонстрували зразки озброєння та військової техніки, ознайомили з історією частини та її сьогоденням. Родзинкою заходу став наземний показ авіаційної техніки. Також авіатори розповіли потенційним контрактникам про умови проходження військової служби за контрактом. Командування частини дало грунтовні відповіді на численні запитання відвідувачів щодо життєдіяльності частини та в цілому Повітряних Сил Збройних Сил України.

Володимир Лазарєв. Фото автора.

Петро Порошенко: "НАТО є єдиним механізмом забезпечення міжнародної безпеки"

Глава держави наголошує, що Україна розвиває свою активну співпрацю з НАТО та реформує сектор оборони і безпеки.

"Після анексії Криму, після агресії на сході України, яка була здійснена в порушення усіх норм міжнародного права, порушення Будапештського меморандуму – гарантії, які були надані нам п'ятьма країнами – постійними членами Ради Безпеки ООН, вся глобальна система безпеки, яка базувалася на Раді Безпеки ООН була зруйнована. Єдиним механізмом забезпечення цієї безпеки є НАТО", – сказав Петро Порошенко під час спільної заяви для ЗМІ з Президентом Болгарії Росеном Плевнелієвим, відповідаючи на питання журналістів про співпрацю з Північноатлантичним альянсом.

Глава Української держави нагадав, що Рада національної оборони і безпеки України схвалила Стратегічний оборонний бюлетень, який є "дорожньою картою" реформування сектору оборони і безпеки України з переходом на стандарти НАТО, і він активно впроваджується.

Президент особливо підкреслив, що Україна дуже зацікавлена в співпраці з країнами-партнерами – такими, як Болгарія і Румунія. При цьому він зазначив, що йдеться не лише про обговорення питання створення спільної флотилії. Він нагадав, що під час візиту до Румунії ним було чітко наголошено на підтримці цієї ініціативи.

Петро Порошенко повідомив, що мова йде про створення спільної бригади за участю Уkраїни, Болгарії та Румунії на зразок українсько-польсько-литовської бригади. "І це лише початок", – переконаний він.

Своїм першим пріоритетом Президент назвав модернізацію українського війська, ефективну співпрацю, взаємне навчання військовослужбовців з країн-партнерів в Україні та підготовку українських військовослужбовців в країнах-партнерах, а також активізацію співпраці з трастовими фондами НАТО. Він зауважив, що як Глава держави несе персональну відповідальність за безпеку та зовнішню політику.

Шановні читачі!

Із сумом повідомляємо, що газета "Крила України" припиняє своє існування. Номер, що Ви тримаєте в руках, є крайній, підготовлений нинішнім складом творчого колективу редакції.

Це не наша примха. Українське військо поступово реформується і його інформаційні структури не є винятком. На виконання Закону України від 24 грудня 2015 року № 917-VIII "Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації" у Міністерстві оборони України прийнято рішення про припинення випуску газети "Крила України". Сподіваємось, що на підставі вже згаданого Закону України наше видання продовжить своє існування вже з іншим засновником і так само, як вже майже два десятки років поспіль писатиме про українську військову авіацію й протиповітряну оборону, історію і сучасність авіакосмічної галузі України та світу.

Повідомляємо наших найпалкіших прихильників, які передплатили газету "Крила України" на II півріччя 2016 року або весь рік, про те, що кошти, витрачені на передплату, Вам обов'язково повернуть. Для цього необхідно звернутися до місцевого відділення УД ППЗ "Укрпошта" за місцем проведення передплати.

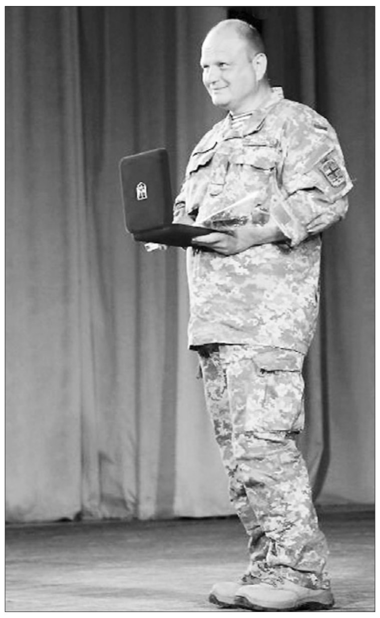
З повагою

колектив редакції газети "Крила України".

Командир авіабригади став "Народним героєм України"

Те, що зробила Сакська морська авіаційна бригада, вийшовши із окупованого Росією Криму та ще й із бойовою технікою, навіть через два роки здається неймовірним. Тож не дивно, що подвиг авіаторів відзначили не лише на рівні державних структур, а й на рівні народу. 29 червня, напередодні Дня Військово-Морських Сил, Ігор Бедзай отримав почесний орден "Народний герой України".

- Це не моя нагорода – це нагорода 10-ї авіабригади, завдяки цим мужнім хлопцям і дівчатам морська авіація України жива і повноцінно виконує свої функції, - каже Ігор Бедзай.

Раніше служба бригади видавалась досить одноманітною: підготовка до польотів, польоти, командирська підготовка, навчання, інструктажі, складання планів, наради. Усе йшло розміреним шляхом… Звичний світ перевернувся в лютому 2014 року. Без жодних наказів зверху Ігор Бедзай взяв на себе відповідальність і дав команду на зліт. Вони ризикували, але ризикували не бездумно. Сакська бригада стала єдиною кримською військовою частиною, яка змогла вивести з окупованого півострова свою техніку.

Анастасія Олехнович. "Крила Україна".

Для військовослужбовців купуватимуть житло через ProZorro?

Кабінет Міністрів України схвалив експеримент з проведення закупівлі житла для військовослужбовців в системі електронних держзакупівель ProZorro.

Про це йдеться у розпорядженні №452-р від 24 червня, оприлюдненому на Урядовому веб-порталі.

Згідно з документом, з 15 червня по 30 вересня 2016 року Міністерство оборони спільно з Міністерством економічного розвитку і торгівлі проведуть експеримент із застосуванням електронних засобів під час здійснення відбору пропозицій щодо закупівлі квартир на умовах пайової участі та на вторинному ринку в регіонах України для забезпечення потреб військовослужбовців Збройних Сил України.

Експеримент проводитиметься з метою використання автоматизованої інформаційно-телекомунікаційної системи закупівель, створення добросовісної конкуренції, відкритості, прозорості, неупередженості під час оцінки пропозицій учасників конкурсу, запобігання корупційним діям і зловживанням.

Звіт за результатами експерименту до 20 жовтня 2016 року буде поданий до Кабінету Міністрів України з метою визначення можливості та доцільності використання автоматизованої інформаційно-телекомунікаційної системи закупівель в процесі виконання Комплексної програми забезпечення житлом військовослужбовців, осіб рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ, кримінально-виконавчої системи, службових осіб митних органів та членів їх сімей.

Транспортники вдосконалюють фаховий вишкіл

У гвардійській бригаді транспортної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України пройшла чергова льотна зміна.

Польоти проходили вдень та вночі.

Екіпажі авіаційної та вертолітної ескадрилей бригади виконували чергові перевірки за видами льотної підготовки, відпрацьовували польотні завдання згідно з курсом бойової підготовки, зокрема екіпажі на літаках Ан-26 виконували польоти у складі загону. Визначений льотний склад провів обліт авіаційної техніки після проведення на ній регламентних робіт.

Відповідно до планової таблиці було здійснено 50 польотів. Загальний наліт екіпажів склав 16 годин.

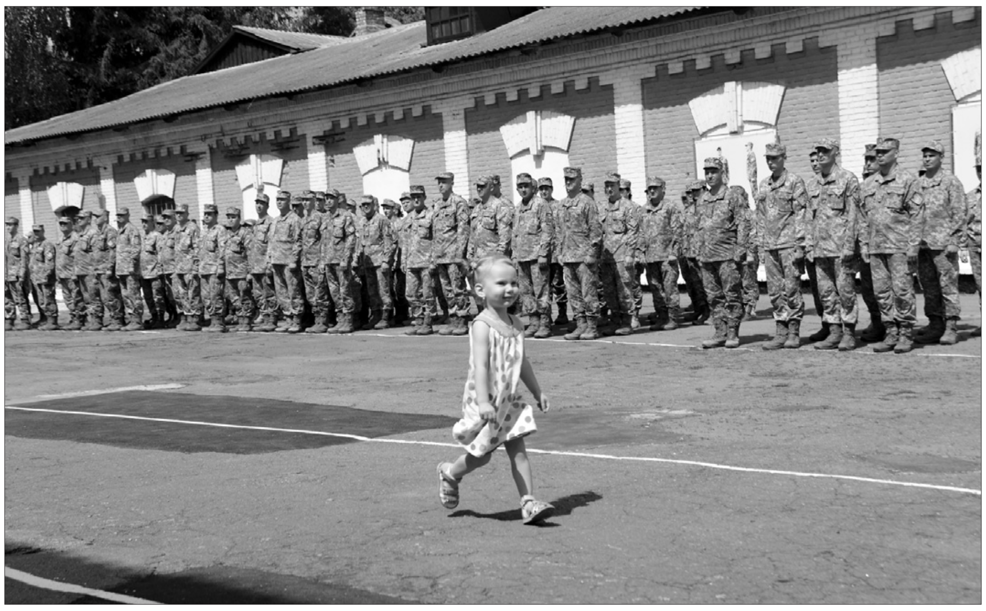
У командуванні бригади зазначають, що усі завдання льотної зміни виконані в повному обсязі. На високому рівні відпрацювали льотний та інженерно-технічний склад бригади, військовослужбовці підрозділів забезпечення.

Сергій Фурдик.

Славне минуле і новітня історія

Напередодні відзначення 75-ї річниці із дня заснування частини зв'язку, якою нині командує полковник Дмитро Задворнов, у "Крилах України" виходив матеріал про бойові будні зв'язківців, пов'язані із навчанням та бойової роботою у зоні проведення антитерористичної операції. Нині ж розповімо про урочистості з нагоди цієї ювілейної дати, де особовий склад окремого полку зв'язку Повітряних Сил Збройних Сил України приймав привітання від військового керівництва та місцевої влади.

Маленька Маргарита теж прийшла привітати свого батька, який того дня отримав державну нагороду.

Варто згадати, що частина має славну історію, яка бере свій початок з далеких і героїчних років Другої світової війни. У червні 1941 року у Києві було завершено формування 65-ї окремої роти зв'язку Військово-Повітряних Сил Південно-Західного фронту. З того часу частина пройшла славетний бойовий шлях і сьогодні є однією із кращих серед частин зв'язку Збройних Сил України.

На урочистості з нагоди свята прибули представники Командування Повітряних Сил ЗС України, Вінницької обласної державної адміністрації, депутатського корпусу, мерії міста, ветерани-зв'язківці, члени сімей військовослужбовців.

Відкриваючи урочистий мітинг, командир частини полковник Дмитро Задворнов зазначив, що особовий склад пишається славною історією своєї частини, шанує минуле покоління воїнів-зв'язківців. А тому з честю та гордістю продовжує писати новітню її історію.

– Нині військовослужбовці полку не стоять осторонь подій, які відбуваються на Донбасі. Підрозділи частини з 2014 року розпочали виконувати завдання у зоні АТО. Майже 200 військовослужбовців полку виконували та продовжують виконувати завдання на сході країни. Близько сотні із них заохочені відзнаками Міністерства оборони України та Генерального штабу Збройних Сил України. Крім того, у полк надійшли новітні засоби зв'язку, проведено модернізацію цифровими засобами, що дозволяє забезпечувати сталим та надійним зв'язком органи управління, у тому числі і в зоні проведення антитерористичної операції, – розповів полковник Дмитро Задворнов.

Директор департаменту цивільного захисту Вінницької обласної державної адміністрації Сергій Вогненко передав усім військовослужбовцям полку вітання від губернатора області та голови обласної ради.

– У вашої частини славне минуле. Але і новітня історія для вас є непростою, оскільки військовослужбовці виконували бойові завдання у гарячих точках, а це і Афганістан, країни колишньої Югославії, Ірак. А коли біда прийшла на нашу землю, ви відправились на схід боронити свою країну. Дякую за те, що ви завжди з честю виконували та виконуєте свою роботу, – звертаючись до військовослужбовців, зазначив Сергій Вогненко.

Посадовець запевнив воїнів, що обласна влада буде підтримувати та всіляко допомагати частині. Обласне керівництво уже прийняло рішення на виділення коштів для потреб частини, які очікують затвердження депутатами облради найближчим часом і мають надійти на рахунки частини. Йдеться про суму близько 100 тис. грн. Також він подарував особовому складу телевізор й нагородив кращих військовослужбовців подяками, почесними грамотами та грошовими винагородами від Вінницької ОДА та обласної ради.

Від Командування Повітряних Сил Збройних Сил України привітали підлеглих тимчасово виконуючий обов'язки начальника штабу КПС ЗС України полковник Олександр Астахов та начальник військ зв'язку та інформаційних систем КПС ЗС України генерал-майор Олександр Кушнір. Вони вручили кращим військовослужбовцям частини відзнаки Міністерства оборони України та Генерального штабу ЗС України, а також почесні грамоти та подяки.

Урочисте шикування завершилося покладанням вінків та квітів до обеліска на території частини, де присутні вшанували пам'ять зв'язківців, які загинули в роки Другої світової війни.

А на імпровізованому концертному майданчику, розгорнутому на стадіоні, виступили військові артисти, які порадували військовослужбовців та членів їхніх родин гарними пісенними композиціями.

Юрій Ігнат.
"Крила України".
Фото автора.

Перший ювілей зв'язківців

Вже за кілька днів свій перший невеличкий ювілей – 5 років із дня створення, відзначили і сусіди вищезгаданого полку зв'язку – Об'єднаний інформаційно-телекомунікаційний вузол.

1 липня з нагоди святкування відбулися урочисті заходи, у яких взяли участь представники Командування Повітряних Сил Збройних Сил України, родичі військовослужбовців, ветерани військ зв'язку та Збройних Сил. Гості свята сердечно привітали особовий склад з Днем військової частини.

У вітальних словах, зокрема, йшлося про те, що сьогодні військовослужбовці частини демонструють високу професійну майстерність, відповідальність і витримку, вірність Військовій присязі та військовому обов'язку, своєю напруженою службою та ратною працею забезпечують виконання поставлених завдань. Побажали усім добра, злагоди, міцного здоров'я, щастя і добробуту, подальших успіхів у почесній і відповідальній справі зміцнення обороноздатності нашої Батьківщини – України.

Слід відмітити, основне завдання, яке покладене на військову частину, – це несення бойового чергування в системі протиповітряної оборони держави, а також забезпечення зв'язком штабу Командування ПС ЗС України.

За підсумками минулих років, частина є однією з кращих частин зв'язку в Повітряних Силах Збройних Сил України, хоч і створена зовсім недавно.

Виконуючи спеціальні завдання зв'язку, військовослужбовці неодноразово перебували на сході України в районах проведення антитерористичної операції. За проявлені мужність та героїзм окремі зв'язківці були удостоєні державних та відомчих нагород.

За словами тимчасово виконуючого обов'язки командира військової частини підполковника Богдана Лашевича, серед найбільш досвідчених та сумлінних спеціалістів-зв'язківців – начальник вузла підполковник Сергій Панченко, черговий зі зв'язку старший лейтенант Олександр Вечірко, офіцер штабу майор Євген Бондар, начальник телефонного відділення капітан Людмила Михайлова, технік відділення старший прапорщик Михайло Якуба.

– Дякую всьому особовому складу за сумлінне виконання службових обов'язків, бажаю усім міцного здоров'я, невичерпної енергії, добра, миру в домі, сімейного добробуту, сил та довгих років життя, – сказав підполковник Богдан Лашевич.

Традиційно до дня частини перед особовим складом оголосили святковий наказ. За високий професіоналізм, зразкове виконання службових обов'язків кращі військовослужбовці та працівники ЗС України військової частини були заохочені відзнаками та почесними грамотами. А четверо військовослужбовців-контрактників отримали чергові військові звання.

Завершилися урочистості фотографуванням на згадку та святковим концертом, де учасники художньої самодіяльності військової частини та Центру військово-музичного мистецтва подарували присутнім виконання різних музичних композицій.

Руслан Гаврилюк.
м.Вінниця.

И в 70 лет - в боевом строю

Родился Виктор Иванович в городе Балта Одесской области 1 июля 1946 года. Именно там, на своей малой родине, сегодня живёт и активно работает во благо украинской авиации навсегда влюблённый в небо лётчик, прошедший путь от курсанта военного лётного училища до Главкома ВВС Украины.

Мечтал об авиации будущий Главком с 3 класса. Читал взахлёб книги о лётчиках и полётах. В седьмом классе на глаза попалась заметка в газете о Ейском военном училище лётчиков. Поэтому в тот момент, когда надо было выбирать, куда ехать поступать, сомнений не было – только Ейск.

С первого раза не поступил, пришлось вернуться домой, поработать год, и сделать второй заход. Этот заход оказался успешным. Летал и выпускался на МиГ-17. В 1969 году, по окончания обучения предложили остаться инструктором в родном училище, но в планы молодого лейтенанта это не входило. Рвался в боевые части! Так попал в Польшу. Там стал лётчиком первого класса. Потом – Военно-воздушная академия имени Гагарина. После академии в 1976 году – Забайкалье, где прослужил тринадцать лет. Прошёл путь от командира эскадрильи до первого заместителя командующего воздушной армией. Был командиром полка, комдивом. Закончил в 1991 году Академию Генштаба. В августе 1991 года стал командующим воздушной армией в родной Одессе. С апреля 1994 года – заместитель, с 19 мая 1999 года по сентябрь 2002 года - Главнокомандующий ВВС Украины.

За этими сухими строчками стоит огромная кропотливая работа юбиляра, посвященная развитию и совершенствованию современной авиации в целом и нашей, украинской в частности. Чтобы показать вклад Виктора Ивановича в воспитание и становление нашей авиации достаточно привести несколько примеров его активной жизненной позиции.

Вот выдержка из книги "От мечты до "МРИИ" Ольги Кушнир, помощника ректора ГЛАУ:

"С Виктором Ивановичем мне удалось пообщаться в Одессе. Я задаю вопрос о том, что надо лётчику для достижения профессиональной успешности?

– Во-первых, – это прочные надёжные знания. Лётчик должен очень хорошо, идеально знать и понимать предмет своей профессиональной деятельности. И самолёт, и аэродинамику, и полный спектр других сведений о лётной работе. Знания эти по мере возможности преумножать и постоянно ими пользоваться. А второй, так сказать, "кит" – дисциплина. Даже точнее будет сказать – самодисциплина. Вот, допустим, бить элеронами по воздуху – "вот как я летаю": это не лётчик. Когда я учил молодёжь, я всегда говорил: "Полёт в формате "брошу самолёт туда, брошу – сюда" – не показатель профессионализма. Ты лучше подержи самолёт на минимальной скорости и включи форсаж. А когда самолёт в разгоне, удержи все стрелочки "на нуле": вариометр, всё остальное. Это сложно. Так вот и докажи, в первую очередь самому себе, что это сложно для других, но – не для тебя. Тогда будет толк"...

Хороший лётчик летит не в поисках адреналина и острых ощущений, а – строго и дисциплинированно выполняет свою работу. То ли это испытательная работа по программе, которую тебе задали. И ты её должен выполнить тютелька в тютельку. То ли это боевая задача военного лётчика, которую надо выполнить в полном соответствии с заданием. То ли это линейный пилот гражданской авиации, который должен абсолютно корректно выполнить все положенные процедуры и нормы. Сможешь так работать – добьешься успеха. Иначе – просто нечего тебе в авиации делать. И самое основное, фундаментальное, – любить свою профессию. Всем сердцем".

Приведу отрывок из книги "В горах Сванетии", выпущенной коллективом нашей газеты в 2006 году и посвященной событиям октября 1993 года. Тогда по просьбе правительства Грузии группа наших вертолетчиков провела блестящую операцию по эвакуации беженцев во время грузино-абхазского конфликта. Формирование и подготовка группы происходила на базе 5 ВА, которой тогда командовал Виктор Иванович. Приведу выдержки из рассказа бывшего начальника штаба ВВС Украины генерала Ю.Н.Петрова:

"... Якось на завершення чергового дня місії, - згадує Петров, - на аеродром у Кутаїсі, де, власне, було місце нашої дислокації, прийшов представник урядових військ зі складу зенітної батареї ЗСУ-23-4 "Шилка". …Почутим я був вражений настільки, що слова для коментарів підібрати було досить важко.

Це сталося у перший же день, під час перельоту основної групи до Грузії. Після тривалого польоту уздовж чорноморського узбережжя на траверзі Поті вертолітники повернули ліворуч та полетіли на Кутаїсі. Прямуючи над Колхідською низовиною, українці навіть не підозрювали, що потрапили у приціл грузинських "Шилок", які після приведення до найвищого ступеня бойової готовності вже були готовими випустити увесь боєкомплект. Знаючи потужність цієї зенітної установки, можна стверджувати, що шанси на успішний переліт бодай однієї машини виглядали доволі примарними. І, швидше за все, так і сталося б, якби не одне але...

Ще в Україні упродовж підготовки техніки до виконання місії тоді командувач 5-ї Повітряної армії генерал-лейтенант Віктор Стрельников прийняв рішення нанести на вертольоти зображення червоного хреста на білому фоні... Власне, через це основній групі й довелось дещо затриматись. Їх нанесли для того, аби хоч якось розрізняти наші вертольоти від інших вертольотів військового призначення. Звичайно, для когось це здалося формальністю, втім, саме вона врятувала українців від неминучого лиха.

В останню мить, коли залишалось лише натиснути на кнопку електроспуску, досвідчений комбат, за плечима якого – не один рік Афгану, таки вгледів на череві вертушок червоні хрести та дав відбій зенітникам. То був лише один епізод, історія якого стала відомою українцям. А хтозна, скільки подібних випадків сталося упродовж місії та скільком врятував життя червоний хрест?"

С именем Виктора Ивановича связаны все важнейшие события жизни украинской военной авиации. Среди них – успешные выступления наших летчиков на крупнейших международных показах авиатехники, освоение посадок на автостраду, проведение крупнейших совместных учений с боевыми стрельбами, в том числе и международных. Постоянное проведение различного рода организационных мероприятий, связанных с реформированием и оптимизацией структуры Вооруженных Сил Украины и их ВВС, забота о состоянии исправности самолетного парка и сохранении боеспособности ВВС в условиях хронического недостатка финансирования, сохранение летных кадров и авиационной науки, и еще огромный круг задач, которые лежали на плечах Главкома…. Но везде и всегда он был ведущим, постоянно выполняя полеты на МиГ-29 и Су-27. И сегодня Виктор Иванович – в боевом строю, возглавляя ветеранов родной для него 5-й Воздушной армии, а сотни его учеников, находящихся на различных должностях в Воздушных Силах Украины, и сегодня защищают воздушные рубежи нашей Украины, с благодарностью помня одного из своих лучших командиров-наставников.

От всего сердца поздравляем генерал-полковника Виктора Ивановича Стрельникова со славным юбилеем. Желаем еще много славных дел на благо родной авиации, благополучия и мира, крепчайшего здоровья и успехов во всех начинаниях.

Від імені ветеранів ВПС України,
Повітряних Сил України,
редакції газети "Крила України"
генерал-майор запасу В.Алексєєв.

Пильність, достовірність, професіоналізм!

25 червня в радіотехнічній бригаді Повітряного командування "Центр" Повітряних Сил Збройних Сил України відбулися урочистості з нагоди 80-ї річниці з дня її створення. На ювілей до локаторників прибули представники Командування Повітряних Сил і ПвК "Центр", органів державної влади, командири військових частин гарнізону, ветерани війни та військової служби, духовні наставники та інші поважні гості.

– Ви, воїни-локаторники, виконуєте важливу місію, захищаючи повітряний простір нашої Батьківщини, а добрі та відмінні показники під час несення бойового чергування та виконання бойових завдань в зоні проведення антитерористичної операції – це підтвердження високої бойової готовності бригади, – із такими вітальними словами звернувся до підлеглих ТВО командира Повітряного командування "Центр" генерал-майор Валерій Романюк. – Тож примножуйте славні традиції минулих поколінь та пишайтеся службою в Повітряних Силах України.

Командири, які у свій час очолювали цю частину, теж привітали особовий склад та подякували за мужність і самовіддання, які воїни бригади проявляють в умовах збройної агресії Російської Федерації на сході нашої країни.

Під час урочистого мітингу командир бригади полковник Ігор Каркіщенко за зразкове виконання службових обов'язків, професіоналізм та патріотизм нагородив військовослужбовців частини почесними нагрудними знаками, подяками і грамотами. Чимало військовослужбовців цього дня отримали своєрідний бонус у вигляді присвоєння чергового військового звання.

– Це свято викликає почуття гордості та непохитності в кожному із нас, – сказав полковник Ігор Каркіщенко. – Ювілейна, 80-та, річниця радіотехнічної бригади зібрала в цей святковий день кілька поколінь захисників Вітчизни – ветеранів частини, всіх тих, хто знає ціну та значущість ратної праці. Тож виконуйте свій обов'язок мужньо і рішуче, чесно та самовіддано.

Окрім поздоровлень та щирих побажань, Васильківський міський голова Володимир Сабадаш та заступник голови Васильківської райдержадміністрації Євген Червенко нагородили ветеранів військової служби, працівників та військовослужбовців частини грамотами та подарунками.

Завершив урочистості святковий концерт за участю Національного президентського оркестру України.

Любов Киналь.
Прес-центр ПвК "Центр".
Фото автора.

Під час рейду молитва, як ніколи, давала

В строю Івано-Франківської бригади тактичної авіації, серед інших військових, не можна не помітити струнку постать начальника фізичної підготовки і спорту майора Василя Ткачука, який мужньо захищав суверенітет та територіальну цілісність України у зоні проведення антитерористичної операції. Цей по-справжньому бойовий офіцер – людина, яку не лякають труднощі, чоловік, який ладен відбити будь-яку загрозу. Такими є справжні патріоти.

Родом Василь з Івано-Франківщини. В сім'ї Ткачуків споконвіку, як то є в селі, працювали на землі. Дідусі переважно займалися сільськогосподарською роботою, а от тато нашого героя обрав професію архітектора. Тому, закінчивши школу з відзнакою, піти до армії хлопець вирішив випадково. Одного разу приїхавши до військового комісаріату, перед тим як іти на строкову службу, він побачив дуже багато гарних плакатів – скажемо так, що агітація до вступу у вищі навчальні заклади Збройних Сил України далася взнаки. Зацікавився, але, щоправда, не дуже уявляв, що на нього чекатиме…

З ранніх років Василь займався спортом, тому і вирішив поєднати армію і спорт. На навчання вступив до Національної академії Сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, де і закінчив факультет бойового застосування військ за напрямком "фізичне виховання та спорт". Роки навчання хлопцю давалися легко, адже це була його улюблена справа.

Василь став майстром спорту з гирьового спорту. Максимальний результат має 120 підйомів 32-кілограмової гирі обома руками. На запитання про ризики великого навантаження при заняттях офіцер зауважує: "Якщо займатися спортом регулярно і дотримуватися програми, так би мовити, робити все правильно, то спорт тільки зміцнює здоров'я".

Закінчивши академію та вдягнувши офіцерський однострій, вже лейтенант Ткачук отримав розподілення до бригади тактичної авіації, що дислокувалася у селищі міського типу Озерне Житомирської області, на посаду начальника фізичної підготовки і спорту. Але, на жаль, невдовзі склалося так, що бригада була реформована, і посада потрапила під скорочення. Довелося перевестись до Івано-Франківської бригади тактичної авіації на аналогічну посаду, вже в авіаційну базу. Оскільки авіаційна база проіснувала недовго, офіцерові довелося міняти військовий профіль та переходити до виховного відділу на посаду начальника клубу. Але вже за рік офіцер опанував посаду заступника командира роти охорони по роботі з особовим складом.

Події, що розпочалися в країні наприкінці 2013 року, сколихнули чоловіка, а коли загострилась ситуація на сході, Василь не міг залишатися осторонь. Офіцер добровільно написав рапорт командуванню на відрядження до зони бойових дій. "Тоді було, напевно, таке піднесення духу, патріотизму, адже щойно завершився Майдан. Дивлячись на всі ті події, на смерть людей, скажу так: переживав дуже, хоч і бачив все це тільки з екрана телевізора", – з сумом згадує військовослужбовець.

Безпосередньо в очі війні офіцер зазирнув два роки тому, у серпні 2014 року. Коли до військової частини надійшла телеграма, Василь, не зволікаючи, зібрав речі і вирушив до місця збору, адже розумів, що це є його обов'язок – захистити своїх рідних, свою країну.

Родина про поїздку Василя до зони АТО навіть не підозрювала. "Мама, звичайно, не знала, сказав їй, що взагалі їду на ротацію в Дніпропетровськ. Знали лише мої старші сестри, з ними в мене дуже теплі стосунки. Але одного разу при розмові вони випадково сказали матері, де я. Мама зателефонувала мені і попередила, мовляв: краще ти скажи мені правду, я хоч буду молитися", – зізнається військовий. Як і кожна мати, мама нашого героя сприйняла цю новину болісно, але материнська молитва не полишала Василя. Та й взагалі він відчував досить потужну підтримку з боку родини.

Перед виїздом безпосередньо до зони АТО офіцер прибув до Житомира, адже був відряджений до 95-ї окремої аеромобільної бригади на посаду заступника командира роти по роботі з особовим складом. Пробувши там буквально два дні, оскільки тривала планова ротація, він разом із іншими бійцями вирушив до міста Слов'янськ.

– Вже до Слов'янська Саша Рочняк, Вадим Манзюк і я приїхали вночі. Всього нас було четверо, хто були відряджені до десантників. Нас троє – до 95-ки і один офіцер до 25-ки, – розповідає майор Ткачук.

Хлопці мали розмову з начальником кадрів, який в подальшому займався їх призначенням. На початку офіцери, відряджені від Повітряних Сил, планувалися для призначення згідно з телеграмами зовсім на інші посади. Але після розмови з начальником кадрів військових повели до тоді ще командира бригади полковника Михайла Забродського відрекомендуватись. Під час шикування кожен із офіцерів мав слово.

– Отож, полковник Забродський першого мене запитав про освіту, на що я йому відповів: начальник фізичної підготовки і спорту. А позаду нас стояли командири батальйонів, і він говорить командиру першого десантно-штурмового батальйону: "Забирай. Це твій!"… Відразу після мене був Сашко Рочняк, але за освітою він сапер, і відповідно лейтенант Рочняк потрапив до саперної роти. Далі – майор Манзюк, комбриг знову ж таки до командира першого батальйону: "Забирай, це знову твій офіцер!" Ми спочатку не зрозуміли, що відбулося, але згодом здогадалися, що потрапили в найбільш бойовий батальйон. Вже на той час цей батальйон зазнав більших за інші підрозділи людських втрат, – з болем і гордістю розповідає Василь.

Оскільки там була гостра нестача людей, то рішенням командира офіцери-авіатори були призначені саме в цей бат. Тож Василь приступив до виконання обов'язків у третій роті першого батальйону.

Згодом було знайомство з товаришами та підлеглими, опанування посади та вивчення завдань батальйону. Почалося знайомство з бойового злагодження підрозділу – виходу на стрільби до кар'єра. Використовували більш за все стрілецьку зброю. Але спокійно жити хлопцям довелося недовго. Вже незабаром, через три дні, перед самим Днем Незалежності, батальйон швиденько підняли по тривозі на виїзд. Тоді Василь ще не уявляв, що на нього чекає.

– Такі відчуття незрозумілі – перший бойовий виїзд, не знаєш, куди їхати, що робити… Ще особливо в боях участі не брав, спочатку було дуже важко морально. Але зі мною поряд були хлопці, вже обстріляні до того, тож вони й допомагали мені прийти в норму, зібратись, – розповідає майор.

Оскільки на той час офіцер хоча й був заступником командира роти, але без досвіду, вмінь і навичок, командир роти поставив його на БТР стрілком, щоб він роздивився, навчився спостерігати. Обов'язком на той час капітана Ткачука було брати участь у бойових діях на загальних засадах.

Бойове хрещення капітана припало на той славний і відомий вже у всьому світі період, коли десантники здійснили легендарний рейд, пройшовши в напрямку міста Маріуполь, а за цим – понад самісіньким краєчком сходу України вздовж державного кордону в тил ворога. Головним завданням рейду було виявлення та знешкодження батальйонно-тактичних груп ЗС Російської Федерації.

Це був час, коли загинуло найбільше українських воїнів, час подій Іловайського котла. На той момент однією з найбільш боєздатних бригад була саме 95-та окрема аеромобільна бригада, вона очікувала захід російських батальйонно-тактичних груп з боку Новоазовська, трошки вище Маріуполя по кордону. Група, у якій ішов Василь, заходила в тил ворога зі сторони населеного пункту Гранітне.

– Виїхали вночі, приблизно четверта ранку, і зупинились о дев'ятій годині, бо помітили незнайомий блокпост – даних про нього в нас не було. А виявили його через те, що там постійно їздив танк, ми чули попереду його ревіння. Зупинилися, адже не розуміли, хто там, свої чи чужі. Спочатку прийняли рішення вивчити, що це за блокпост і хто там стоїть. Заїхали в зеленку, і взвод, який на той час був на чолі тактичної групи, виїхав вперед подивитися, хто саме там їздить. Як виявилося, то були сепаратисти, батальйон "Оплот". Вже зіткнення почалося, а я особисто до кінця так і не розумів, що коїться, – згадує офіцер.

Всі зіскочили з БТРів, Василь також. Почався обстріл із великого калібру, це була зенітна установка ЗУ-23-2. Але черга пішла поверху зеленки, почали падати гілки з дерев. "Пам'ятаю, злякався, заліз під БТР. Я навіть не усвідомив, як сховався. Лежу в зеленці, накрив голову руками, і на мене падають гілки. У той час перед очима минуло все життя. Тільки у кіно таке міг бачити до того", – ділиться український військовий. Це був перший серйозний обстріл, коли в дію пішла крупнокаліберна зброя. Але, отримавши наказ, десантники не зволікали й дали гідну відповідь проросійським найманцям. На щастя, все обійшлося, але спати потім Василь три дні не міг – відчуття незабутні. Пам'ятає кожну секунду й по сьогодні.

Згодом офіцер проявив себе, скинув "хитин" новачка та зайняв відповідне місце у строю. Вже командиром бойової машини прокладав свій шлях воїна. А шлях цей був нелегким і небезпечним. Вдень переважно стояли на місці, в зеленці, а вночі рухалися при вимкнених фарах. Якщо зупинялися на довгий період, одразу ж обладнували позицію. Але можливості поспати навіть годинку не було декілька діб.

Про сприймання українських військових на підконтрольній Україні території Луганської та Донецької областей офіцер говорить коротко: "90% зустрічали з посмішками, з радістю, а от інші 10% – навпаки". Наприклад, коли заїжджали колоною зі стягами до Маріуполя, більшість населення вітали хлопців привітно. А ось у Ясинуватій українських воїнів зустрічали вже помітно холодно. Василь це пов'язує з тим, що населений пункт за два тижні до того декілька разів захоплювали і відбивали.

Як розповідають хлопці, на час їх заходу у місті не було сепаратистів, бійці знімали прапори найманців та вішали жовто-блакитний стяг без опору. Працювали таким чином: виставляли свої блокпости, охорону. Інші ж населені пункти або блокпости доводилося брати штурмом, для того й ішов штурмовий батальйон (батальйонно-тактична група). Надалі приїжджали інші підрозділи українських силових структур і брали об'єкти під охорону.

Згадує про друге більш серйозне бойове зіткнення, коли, виходячи з Маріуполя, обрали дорогу на Донецьк і шлях проходив через Волноваху. Місто є залізничним вузлом.

На той час офіційно це була нейтральна зона: там не було ні вояків, ні сепаратистів. А перед тим цей населений пункт переходив із рук в руки. "Нас тоді обстріляли зі сторони житлового кварталу з РПГ і міномета, "Василька". Серед наших з'явились поранені", – розповідає офіцер. Невеличка група сепаратистів, доволі таки недосвідчених, на перший погляд, обстрілювали українських військових. Хлопцям довелось зупинитися, щоб дати гідну відсіч.

Для того, щоб здійснити зачистку цієї місцевості силою роти, потрібно було трохи часу, але перед бійцями стояло інше завдання, тож надійшла команда продовжувати рух далі. Розрядили магазини в бік ворога та рушили. Зі сторони Гранітного зайшли в тил противника і три доби пересувались тилами. Близько п'ятиста кілометрів – за той час спокій хлопцям міг тільки снитися, кожної миті на них очікували нові випробування. Серед іншого – досить серйозні зіткнення: десантники знешкодили два блокпости і штурмом взяли районний центр Донецької області Тельманове.

– Тельманове брали з обох боків: 13-й батальйон 95-ї бригади штурмував у лоб, а наш – із тилу. Йшли ми колоною з 9 БТРів, близько 120 чоловік, на шаленій швидкості та з боку, звідки нас було важко очікувати. Тож спробували спочатку взяти ворога нахрапом. Зустрічний шквальний обстріл трохи зупинив нас. Довелося відійти та перешикуватись у бойовий порядок. Пішли знову, але фактор неочікуваності вже втратили. Знову обстріл і підбиті два БТРи, залишились поранені, яких треба було діставати. По можливості акуратно підтягнулися до поранених та забрали їх. Відійшли знову. Довелось попрацювати нашій артилерії. Трохи перечекали, та вже з третього разу взяли точку, – з вуст офіцера вилітають лаконічні, як доповідь, слова, але стиснуті в кулаки руки й очі розповідають набагато більше.

Троє полонених були привезені в АТЦ у Краматорськ. "Все почалося з того, що, коли близько четвертої ранку під'їхали в район Тельманове, потрапили під шквальний обстріл, була задіяна ворожа артилерія. Обстріл, скоріш за все, вівся з російської території, через кордон, до якого звідти було близько десяти кілометрів. Щільність обстрілу була настільки потужною, що десантники вирішили перечекати його в зеленці, зайвий раз не потрапляти на очі. Адже місцевому населенню в цьому районі довіряти було не можна.

– Не встигаємо проїхати якесь село, як починає працювати ворожа артилерія і міномети. Заїхавши в зеленку, пам'ятаю, заскочив із командиром роти в яму, яка була вирита ще до нас. Сидимо. Раптом бачу, що неподалік на пагорбі починають розриватись російські касетні снаряди від "Урагану". Це настільки специфічний вибух, що його не переплутаєш: ще на висоті приблизно 20-30 метрів розривається вперше, а потім падає і вкриває землю частішими вибухами.

Емоції не передати! То був мій перший артилерійський обстріл. Ти лежиш в тій ямі, а під тобою земля ходить, серце вискакує. Чуєш, як здалеку приходить звук пострілу, і

розраду

розумієш, що прилетить або поруч, або саме в тебе… Сидиш і ті декілька секунд чекаєш, і молишся… Це було досить страшно – сидіти і не знати, що на тебе чекає. Мабуть, страшніше смерті буває тільки її очікування, – згадує офіцер, і по очах видно, що він знову переживає ті пекельні миті.

У той час Василю, як ніколи, був потрібен оберіг. Саме ладанка та молитовник, які дала йому перед від'їздом родина, слугували захистом у найстрашніші дні перебування в АТО. Молитва давала розраду воїну.

– Одного разу їхали ротою і потрапили на маленький блокпост сепаратистів. Саме в той час до них прибула вантажівка з боєприпасами – то були 120-мм міни і не лише, повний КамАЗ. Коли ми брали штурмом цей блокпост, то вантажівка була обстріляна декілька разів з РПГ, але й після цього вона не вибухнула. Оскільки вона була не на ходу, то забрати її було неможливо. Тож прийняли рішення підірвати вантажівку разом із боєприпасами. Від'їхавши на декілька кілометрів, ми спостерігали, як наші сапери заклали туди вибухівку. В результаті цього стався вибух – видовище, що треба, феєрверки відпочивають. Це найкращий салют, який я бачив, – посміхаючись, розповідає майор Ткачук.

Був ще цікавий момент: коли десантники приїхали на одну з точок, їм дали годину, щоб помитися та відпочити. На 5:15 ранку було оголошено виступ на штурм. Крім того, що працювала російська артилерія, не мовчали й наші гармаші, стріляючи у відповідь. Була настільки потужна артилерійська дуель, коли відчуття реальності того, що відбувалося, зовсім стерлося.

До п'ятої години обстріл не припинився, тож хлопці на всіх парах виривалися з-під шквалу вогню та вирушили для виконання поставленого бойового завдання у напрямку російського кордону. Вздовж кордону військові пройшли від п'ятої години ранку до другої дня, на швидкості прочісували місцевість. Незважаючи ні на що, завдання із виявлення батальйонно-тактичних груп і знешкодження блокпостів ворога на ввіреній ділянці було виконано.

Невдовзі рейд для роти Василя Ткачука закінчився, і найбільш пекельні бої також. Колона з особовим складом повернулася до місця розташування в Слов'янськ. Відпочивали близько тижня. Але все ж таки відпочинок тривав недовго: перед хлопцями стояло чергове завдання. Це був виїзд на Бахмутську трасу, всім відомий своєю звитягою 32-й блокпост, найгарячіша точка на той час.

Склалося так, що побратими потрапили в оточення, і від десантників потребувалася підтримка у визволенні. Перед ротою стояло завдання підірвати міст через річку Сіверський Донець. Особливою проблемою це не стало. Хоча впритул до мосту, щоб закласти заряд, підійти було неможливо, десантники вийшли з цього становища: обстріляли об'єкт з гаубиць калібру 120-мм. В результаті на ньому не було живого місця, тому саперам попрацювати не вдалося.

Сьогодні офіцер отримав чергове військове звання "майор" і проходить службу на посаді, яка є йому до вподоби: займається улюбленою справою – спортом, ще й інших навчає. Але думками інколи він полинає туди, на схід, та дійсно переживає за українських воїнів, які ще не вдома. Та, як і кожний українець, мріє про мир на рідній Україні: для донечки, для матері, сестер та коханої дівчини, з якою планує створити міцну сім'ю.

Прес-центр Повітряного командування "Захід".

Українські миротворці забезпечували візит першої леді США в Ліберію

27 червня 56-й окремий вертолітний загін ЗС України сил Місії ООН у Ліберії був задіяний для забезпечення візиту першої леді США Мішель Обами до цієї країни. Зрозуміло, коли будь-яку країну відвідує дружина президента наймогутнішої держави світу, заходи безпеки вживаються дуже серйозні і до них залучаються найкращі фахівці.

Щоб не допустити можливості здійснення терактів чи провокацій, уряд задіяв величезну кількість місцевої поліції, військовиків нацгвардії та фахівців спецслужб. Напередодні візиту до командування 56-го окремого вертолітного загону сил Місії ООН у Ліберії звернувся військовий аташе Сполучених Штатів Америки полковник Едвард Дюпон з проханням надати допомогу Національній гвардії Республіки Ліберія у підготовці до візиту Мішель Обами.

– Перед нами стояло завдання перевезти у визначене місце поранених, постраждалих чи військовий персонал, якщо виникне така необхідність, – розповідає командир 56-го овз полковник Руслан Розенберг. – Для виконання цих завдань на аеродромі базування знаходилися наші найпідготовленіші льотчики й інженерно-технічний склад та готовий до негайного зльоту вертоліт. А також група медиків з усім необхідним обладнанням.

З шостої ранку і до шостої вечора українські фахівці, не зважаючи на спеку в першій половині дня і тропічну зливу у другій половині, були готові прийти на допомогу людям у разі необхідності. На щастя, візит пройшов спокійно, і наша допомога не знадобилась. Українські льотчики цього дня також здійснювали патрулювання повітряного простору по визначеному маршруту та разом з військовими спостерігачами виконали облiт вертолітних майданчиків у районі населеного пункту Грінвіл.

По завершенню командир подякував льотчикам і фахівцям наземних служб за бездоганне виконання всіх поставлених завдань, витримку і рішучість.

Олександр Олехнович. Фото автора.

Зенітники здатні впевнено сказати своє слово

Закінчення. Початок на 1 стор.

Крім того, організовано ремонт озброєння та військової техніки в польових умовах. Окремо хочу відзначити, що понад 70 відсотків практичних заходів здійснювалось в темний час доби. Особовий склад полків показав високий рівень навченості, самосвідомості і відданості військовій справі.

Зауважу, що обслуги зенітних ракетних батарей, технічної батареї та ремонтно-технічної роти вразили своєю злагодженістю. Вважаю, що чималу роль в цьому відіграв досвід, набутий в зоні проведення антитерористичної операції, – зазначив керівник навчання, начальник відділу зенітних ракетних військ – начальник зенітних ракетних військ Повітряного командування "Захід" полковник Сергій Бутримович.

Після повернення в місця постійної дислокації підрозділи продовжують нести постійне бойове чергування з охорони повітряного простору Західного регіону. Завдяки таким тренуванням номери бойових обслуг до автоматизму відпрацьовують свої дії на техніці, що дасть вагому перевагу під час реального бою.

Прес-центр Повітряного командування "Захід".

Новобранці присягнули на вірність Україні

У Василькові, на базі Об'єднаного навчального центру Повітряних Сил Збройних Сил України, майже 400 військовослужбовців строкової та військової служби за контрактом склали Військову присягу на вірність українському народові.

З цієї нагоди на палацу військової частини зібралось більше тисячі чоловік. Це – рідні та друзі, колеги та родичі, а ще товариші по службі, з якими нинішнє поповнення пліч-о-пліч проходило курс підготовки, здобуваючи ази військової справи. Гарні, змужнілі, молоді й усміхнені – саме такими сьогодні побачили їх рідні, своїх синів і доньок – захисників України.

Привітати новобранців зі знаковою подією до частини завітали керівний та особовий склад Харківського національного університету Повітряних Сил їм. Івана Кожедуба, Об'єднаного навчального центру, представники управління Повітряного командування "Центр" Повітряних Сил Збройних Сил України, Васильківської міської ради, районної державної адміністрації та духовенства тощо.

Командир Об'єднаного навчального центру полковник В'ячеслав Хлопя'чий побажав всім воїнам здоров'я, успіхів у щоденній військовій службі, гідно нести звання захисників Повітряних Сил та завжди бути вірними Військовій присязі. Настоятель місцевого храму отець Олег провів молебень та окропив святою водою новобранців.

Завершилась церемонія присяги урочистим проходженням військовослужбовців з Бойовим Прапором частини під звуки військового оркестру.

Прес-центр Повітряного командування "Центр".

Петро Порошенко: “Авіація має бути тією

Президент Петро Порошенко наголосив на необхідності розвитку Повітряних Сил ЗС України задля забезпечення оборони держави.

“Наша військова авіація за своїм призначенням, вогневою потужністю і дальністю бойового застосування має стати тією силою, що разом із іншими складовими оборони забезпечить стримування агресивних амбіцій РФ, яка буде спроможна завдати адекватний удар у відповідь будь-якому агресору”, – наголосив Глава держави під час виступу на урочистій церемонії вручення дипломів випускникам Харківського університету Повітряних Сил ім. Івана Кожедуба.

Президент нагадав, що, дотримуючись зобов’язань у рамках Мінських домовленостей, наші Збройні Сили не застосовують бойову авіацію. Проте авіатори несуть бойове чергування з протиповітряної оборони держави, виконують завдання з перевезення поранених, особового складу, військового майна.

Усвідомлюючи роль і місце військової авіації у захисті повітряних рубежів, керівництвом держави 2016-й визначено роком Повітряних Сил. У поточному році на відновлення техніки виділено близько 2,5 мільярдів гривень.

“Це дозволить армії отримати з ремонту близько 50 літальних апаратів з відновленою боєздатністю: 35 літаків, решта – гелікоптери. Близько половини з них пройдуть глибоку модернізацію”, – констатував Петро Порошенко, зауваживши, що вітчизняні ремонтні підприємства вже опанували технології замкнених циклів ремонту основних типів військової авіаційної техніки.

Потужності дозволяють модернізувати практично всю номенклатуру авіаційної техніки та майже на половину підвищити коефіцієнт її бойового застосування. В Повітряних Силах вже сьогодні використовуються понад 30 відремонтованих і модернізованих літаків різних типів МіГ-29, Су-24, Су-25 та Л-39.

Президент також повідомив, що планується поповнення авіаційного парку українського війська. “Близькою перспективою є закупівля спеціальних літаків на базі вітчизняного транспортного літака Ан-148, модернізація до 2020 року десятків літальних апаратів винищувальної, ударної та розвідувальної авіації, створення нових керованих авіаційних засобів ураження, засобів радіоелектронної боротьби, повітряної розвідки. Значного розвитку набули розробка і виробництво безпілотних літальних апаратів”, – сказав він.

Глава держави підкреслив, що зважаючи на виклики, які сьогодні стоять перед державою, якісна підготовка висококваліфікованих офіцерів-льотчиків є надзвичайно важливою. І Харківський університет Повітряних Сил справляється із виконанням цього завдання.

За словами Президента, за особисту мужність і героїзм понад 200 військовослужбовців Повітряних Сил відзначені державними нагородами. Серед них – військовий льотчик генерал-лейтенант Василь Нікіфоров, якого, на жаль, уже нема серед нас, він

силою, що здатна стримати агресора”

став повним кавалером ордена Богдана Хмельницького. А випускниця Харківського університету Повітряних Сил Герой України Надія Савченко стала символом незламності.

Президент зазначив, що війна забирає кращих синів, і 28 випускників університету полягли смертю хоробрих, обороняючи державу.

“Сьогоднішній випуск не схожий на попередні – вперше за роки незалежності випускники повністю оволоділи бойовою технікою, пілотуючи вертольоти Мі-8 та Мі-24, літаки-штурмовики Су-25 та винищувачі МіГ-29. Вони засвоїли програму підготовки на цих бойових літаках з відповідним нальотом по 43 та 36 годин, а загальний наліт випускника за роки навчання в університеті перевищив 206 годин на кожного”, – підкреслив Петро Порошенко.

Завдяки поліпшенню забезпечення Повітряних Сил середній наліт екіпажів на перше півріччя 2016 року склав 27 годин, зазначив Президент, висловившись за подальше нарощування кількості годин у повітрі.

У рамках відвідин вишу Главі держави були продемонстровані польоти бойової авіаційної техніки та її зразки.

В урочистому заході також взяли участь Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак, начальник Генерального штабу ЗС України генерал армії України Віктор Муженко, командувач Повітряних Сил генерал-лейтенант Сергій Дроздов та інші посадові особи оборонного відомства.

Кульмінацією урочистостей стало оголошення про те, що Президент України Петро Порошенко підписав Указ про присвоєння Харківському університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба статусу національного, а відтак, Глава держави вручив військовому навчальному закладу новий Бойовий прапор!

Фото Миколи Лазаренка, Михайла Фумарова та Миколи Поплавського.

Досягнув успіху – передай другому

Більшість з бійців, які після всіх жахіть російської агресії повертаються до мирного життя, мріють мати власну справу. Шкода, що в цьому їм мало хто допомагає і доводиться неодноразово “набивати шишки”, та все ж таки…

“Фонд розвитку малого підприємництва” – група волонтерів, які ініціювали корисний проект –допомогти бійцям, які повернулися з війни, відкрити свій бізнес. Як зазначають організатори, головні завдання – допомогти бійцям усвідомити проблеми до початку створення власного бізнесу, а не після, прорахувати ризики та побачити спектр можливостей, знайти фінансування старту. Більш детально – у розмові з Євгенією Павлюк, організатором семінарів.

– Хто ініціював створення такого корисного проекту?

– Ідея виникла у мене і Олесі Жмак ще в минулому році. На волонтерських засадах ми запросили тренера і почали проводити семінари. У тому форматі, як провели вперше, нам дуже сподобалося, тож плануємо продовжувати і далі.

– Скільки напрямів роботи?

– У нас їх кілька. Перший – мотиваційно-навчальні бізнес-семінари. Зараз в нашій команді – психолог Маргарита Кам’янецька, тренери Богдан Тягнибіда (учасник АТО) і Наталія Сальникова. Другий напрямок – це фінансування. Ми цей проект називаємо “Передай іншому” – тобто поворотна інвестиція (коли ми фінансуємо проект, ми домовляємося, що хлопці повертають вкладені в них гроші на наступні фінансування проектів АТОвців).

– Скільком бійцям вдалося допомогти? З яких вони підрозділів?

– У програмі “Хобі може стати бізнесом” взяло участь 18 осіб. Це був перший семінар з цієї серії. Також співпрацюємо з проектом “Зігрій душу”, проводимо там бізнес-гру “Щурячі перегони”. Профінансували вже три проекти. За підрозділами не скажу, адже ми допомагаємо всім, хто до нас звертається. Проекти було профінансовано в Києві, Чернігівській та Житомирській областях. За минулий рік мною було організовано понад 10 семінарів по всій Україні.

– Кого долучаєте до проектів?

– Можна сказати, що в новому форматі ми працюємо кілька місяців, і у нас вже зібралася команда професіоналів. У проекті “Передай іншому” пошуком фінансування займається волонтер Валентина Варава. Крім фінансування ми залучаємо різних фахівців: маркетологів, дизайнерів, тобто фахівців з тієї сфери, яку потрібно фінансувати.

– Багато волонтерів долучили?

– На сьогодні вже 12 осіб, і це постійна команда. Плануємо долучати більше, оскільки через спілкування проходить соціальна адаптація учасників АТО. І чим більше ми з ними будемо спілкуватись, тим більше вони відчуватимуть свою необхідність. А підтримати власним ресурсом, як на мене, найкращий варіант.

– Які спеціальності волонтерів?

– Я – підприємець, Олеся Жмак – юрист, з нею ми заснували фонд і придумали ідею. Решта це психолог Маргарита Каменецька, тренери Богдан Тягнибіда (учасник АТО та підприємець), дизайнер Тарас Мосієнко, фандрайзер Валентина Варава (волонтер), фінансист Олександр Міщенко, підприємець, спікер (надав приміщення для проведення семінару) Олег Маршавін, маркетолог Олена Коломійчук, підприємець, власниця бюро перекладів Олеся Літвінова, тренери Анастасія Дубровіна та Наталія Сальнікова.

– Які плани на майбутнє у вашої групи? Можливо, нові направлення в семінарах чи щось подібне?

– Плануємо створити бізнес-співтовариства учасників АТО у Києві, Кременчуці та Луцьку. А потім масштабувати по всій країні.

– А взагалі, які проекти започатковують бійці? Які в них ідеї до створення свого бізнесу?

– Ідеї різноманітні: міні-фаст-фуд, кав’ярня, ферма, масаж або й домашній майстер.

– Який проект найбільше вразив? Або який із бійців…

– Вибірка профінансованих проектів дуже маленька. Якщо взяти в загальному, то дуже вразив боєць Олександр Хомич, який робить дизайнерські сумки. Але у нього поки що це хобі, і він не готовий перевести це в бізнес. Можете написати про наших первістків, яких ми профінансували. В Чернігівській області, в смт. Гончарівське, Валерій Полегенько з хлопцями відкрив міні-фаст-фуд “Хочу Їсти”. Якщо ж дивитися на АТОвські проекти в принципі, то, звичайно, для всіх нас є прикладом Леонід Остальцев і його проект “Pizza Veterano”. І я вірю, що кожен, хто повернувся з війни, при бажанні може побудувати успішний бізнес.

Ярослава Зоріна. “Крила України”.

Хай буде мир на Землі!

На базі Галицько-Волинської радіотехнічної бригади днями відбувся концерт для військовослужбовців, членів сімей та мешканців військового містечка Липники, що на Львівщині.

Захід за участю заслуженого артиста України Володимира Вермінського пройшов просто неба на стройовому плацу в невимушеній обстановці та додав гарного настрою всім присутнім. Під час виступу артиста лунали твори вітчизняних та закордонних авторів. Кожна пісня нагороджувалася гучними оплесками глядачів, які не тільки підспівували виконавцю, а подекуди й підтанцьовували. Приємно зазначити, що цього вечора прозвучали й авторські пісні, серед яких багато таких, що присвячені авіації, війську, визвольній боротьбі українського народу. Саме за пропаганду військово-патріотичної вітчизняної пісні Володимир Вірменський став лауреатом премії братів Лепких. Артист активно співпрацює з волонтерськими організаціями та бере участь у благодійних концертах зі збору коштів для поранених бійців у лікувальних закладах Хмельницького й Тернополя. Нещодавно він повернувся із зони проведення АТО, а саме – з міста Сіверодонецька, де виступав із сольною програмою перед захисниками України.

Співак подарував пісенні композиції та зарядив глядачів неймовірною енергією. Чудово поставлені, відмінно виконані й професійно оформлені номери зробили концерт, що пройшов під гаслом: “Хай буде мир на Землі!”, яскравим, динамічним і незабутнім та справив приємне враження на глядачів. Військовослужбовці та члени їхніх сімей були дуже вдячні Володимиру Вермінському за позитивні емоції і весело проведений час.

Виступу артиста, окрім командування військових частин Повітряного командування “Захід”, сприяли керівник Солонківської сільської ради Віталій Ткачук та депутати Богдан Кутний, Сергій Філіповський та Михайло Курса.

Юрій Давидов. м.Львів. Фото автора.

Від кулі снайпера загинув соліст Паризької опери

Про нього будуть писати книги, називати вулиці, проводити концерти та розповідати у школах та консерваторіях… Василь Сліпак, оперний співак зі світовим ім’ям, один із найкращих баритонів світу загинув від кулі снайпера під Донецьком, захищаючи Україну.

За день до загибелі Василь шукав 50 чорних беретів, розмістив відповідний пост у соціальній мережі. Адже він був не тільки бійцем, а й волонтером. Друзі жартували, мовляв, є хутрові. Чи рожеві. Наступного дня жарти змінилися десятками питань. “Живий?”, “Василю, ти живий?”, “Що ж ти, братику, наков...”

Воїн-доброволець Василь Сліпак став зразком громадянина та патріота. Чоловік майже двадцять років жив та працював у Франції, був солістом Паризької опери, отримував перші місця на міжнародних фестивалях і бурхливі овації глядачів. Василь зробив чудову кар’єру, але від Батьківщини це його не віддалило. Коли почався Майдан, він, не маючи можливості поїхати в Україну (в нього був підписаний контракт із оперою), влаштовував акції на підтримку України у Франції. Василь пишався першим волонтерським успіхом – “Фордом”, купленим для “Правого сектору” на кошти від однієї паризької маніфестації. Пишався, але вважав, що цього замало. Проживши 19 років у Франції, він полишив зіркове європейське життя і приїхав захищати свою Батьківщину.

На згадку про сцену обрав собі позивний “Мефістофель”. Хоча і його для зручності скоротили до “Міфа”... Бо “Мефістофель” дуже довго кричати у рацію. З минулого літа Василь змінив кілька підрозділів. Останнім його підрозділом стала штурмова рота ДУК.

Великий артист та великий співак загинув, як солдат. Як захисник свого народу. Поховають Василя, за словами його брата Ореста, на його батьківщині, у Львові.

Підготувала Анастасія Олехнович. “Крила України”.

Олександр Супрунець. З авіацією в серці

14 липня виповнюється 60 років давньому другу редакції й передплатнику нашої газети, авіатору, який, будучи не льотчиком, а інженером, втім, ось уже понад 40 років не полишає авіацію – спочатку військову, а згодом цивільну, полковнику запасу, який віддав майже 30 років служінню Батьківщини в лавах її Збройних Сил та виховав синів та племінника справжніми українськими офіцерами. Ювіляр – полковник запасу Олександр Супрунець, який багато років служив у військових авіаційних частинах та штабі ВПС України, в Озброєнні Міністерства оборони України, а нині трудиться на посту начальника авіатехнічного комплексу авіакомпанії "Росьавіа".

Мабуть, він мав стати музикою. Адже з дитинства Сашко грав на різних музичних інструментах, освоївши багато з них. Але став він військовим авіатором – недарма улюбленою кінострічкою юнака була "В бій ідуть лише старики"!

Олександр Супрунець народився й виріс у мальовничому селі Улашанівка Славутського району Хмельницької області. З дитинства захоплювався грою на декількох музичних інструментах, але в 1973 році, закінчуючи середню школу, все зважив та поїхав вступати до військового авіаційно-технічного училища у Васильків. Втім, варто зазначити, забігаючи наперед, що любов до музики в Олександра нікуди не ділася, й неодноразово, вже будучи офіцером, він організовував у своєму підрозділі, а згодом – і у частині прекрасні концерти художньої самодіяльності.

Протягом двох років після закінчення училища лейтенант Супрунець проходив службу на аеродромі Морозовськ у Ростовській області. На той час там дислокувався навчальний авіаційний полк Качинського ВВАУЛ. Відтоді й на довгі роки військової служби основним типом літака, обслуговуванням та ремонтом якого опікувався офіцер Олександр Супрунець, став фронтовий бомбардувальник Су-24.

Отримавши дворічний досвід експлуатації та обслуговування літака на посаді начальника техніко-експлуатаційної частини ланки, молодий офіцер вирішив вчити авіаційну інженерну науку далі й вступив до Київського вищого військового авіаційного училища – найкращого в СРСР училища цього профілю, яке успішно конкурувало навіть з відомою академією імені Можайського. А ще у той пам'ятний для нього рік чоловік одружився. Наступного, 1979 року кохана дружина Катерина народила первістка, Сашка. Глава сім'ї, на той час уже старший лейтенант Супрунець, тим часом закінчував перший курс свого другого училища, що давало освіту й знання цілком академічного рівня.

Після випуску капітан Супрунець отримав призначення на Львівщину – заступником командира авіаційної ескадрильї з інженерно-авіаційної служби бомбардувального авіаційного полку, що дислокувався на аеродромі Черляни у Городоцькому районі. Та вже через три місяці здібного інженера було призначено на посаду заступника начальника ТЕЧ полку, що дислокувався у Дубні Рівненської області. Минуло трохи більше півтора року, і офіцер очолив ТЕЧ.

На той час подружжя Супрунців виховувало вже двох синів – молодший, Володимир, народився у 1983 році. Обидва сини пішли батьківським шляхом, закінчивши військовий інститут. Майори Олександр та Володимир Супрунці проходили службу у системі військових представництв Міністерства оборони. Старший продовжує служити, молодший декілька років тому після закінчення контракту звільнився з лав Збройних Сил України. Сини подарували батькам чотирьох онуків – Володю, Єву, Єгора та Гліба. Якщо вже вести мову про тих, кого своїм прикладом полковник запасу Олександр Супрунець надихнув на те, щоб піти у життя офіцерським шляхом, то тут варто згадати не лише синів Олександра Васильовича, а і його племінника, капітана Володимира Марковського. Саме "з подачі" дядька хлопець став військовим. Під час проведення антитерористичної операції на сході України командир 1-ї аеромобільної роти 13-го окремого аеромобільного батальйону 95-ї окремої аеромобільної бригади ВДВ капітан Володимир Марковський не раз проявляв мужність і героїзм, після поранення й лікування повернувся до строю й далі воював. 19 січня 2015 року офіцер загинув поблизу Донецького аеропорту, прикривши своїм тілом евакуацію поранених підлеглих. Указом Президента України капітан Володимир Марковський був нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Але повернемося до службового шляху нашого ювіляра. Після служби у Дубні був гарнізон Дебрецен у Південній групі військ, а згодом – перебазування полку з Угорщини до Кіровограда.

З жовтня 1989 року й до створення Збройних Сил незалежної Української держави офіцер перебував у спецвідрядженні в далекій Африці – в Алжирській Народній Демократичній Республіці. До Алжиру Олександр Васильович їхав радянським офіцером, а повертався вже до національного війська своєї Батьківщини, України!

В суверенній Україні офіцер отримав призначення на посаду старшого інженера з капітально-відновлювального ремонту 24-ї Повітряної армії. Якраз на той час управління армії знаходилося в процесі реорганізації – на його базі у Вінниці формувалося Командування українських ВПС. У штабі Командування ВПС України офіцер очолив спочатку групу ремонту управління озброєння, а два роки по тому – технічний відділ управління капітально-відновлювального ремонту озброєння ВПС України. Згодом – посади начальника організаційно-планового відділу – заступника начальника штабу озброєння та начальника служби реєстрації державних повітряних суден України. У запас полковник звільнявся не у Вінниці, а вже у Києві – з посади начальника Центру із супроводження капітального ремонту озброєння і техніки Центрального управління (технічно-експлуатаційного та ремонту) Озброєння Збройних Сил України.

Звільнившись восени 2002 року у запас, Олександр Васильович залишив тільки лави Збройних Сил, та й те – через стан здоров'я після 29 років сумлінної служби. Але авіацію, в яку він закоханий з дитинства, він не покинув. Полковник запасу продовжив роботу за фахом у структурах цивільної авіації. Ось уже чимало років поспіль він очолює авіаційно-технічний комплекс авіакомпанії "Росьавіа" на Київщині.

А ось тут варто зазначити те, що, крім улюбленої професії, з роками в інженера-авіатора з'явилося ще й споріднене з роботою хобі – він почав цікавитися різноманітними зразками авіаційних одностроїв та спорядження. Згодом невеличка колекція стала справжнім музеєм. Музей удома, музей і на роботі – в АТК авіакомпанії "Росьавіа" він став ініціатором створення власного музею історії авіації, який постійно доповнює новими експонатами. Більше того, з любителя він перетворився у цій справі на справжнього професіонала й почав консультувати й інші музеї, зокрема – свого часу допомагав із створенням експозиції Луганського музею авіації.

А ще офіцер запасу опікується занедбаними пам'ятниками й могилами льотчиків – здебільшого, тих, що знаходяться на Київщині, де він сьогодні працює та мешкає. Разом із однодумцями він знаходить та впорядковує їх, повертаючи нам, нащадкам, не відомі для багатьох імена героїв та відновлюючи цим самим історичну справедливість. Допомагає Олександр Васильович і сільським громадам. Сам селянин, він прекрасно знає, наскільки сьогодні занедбаною є сільська освіта. Його серце крається, і він посильно допомагає. Так, у селі Ксаверівка, що неподалік від Василькова, істотну допомогу Олександр Супрунець надає музичній школі, зокрема він забезпечив учнів ексклюзивним одягом для виступів – із логотипами авіакомпанії, що дуже сподобалося юним музикам! А школярам місцевої загальноосвітньої школи колишній військовий авіатор допомагає у пошуках слідопитів, які досліджують історію подвигу свого видатного земляка, льотчика Якова Барабася, який на початку війни повторив подвиг Миколи Гастелло. Підтримує тісні зв'язки ветеран військової служби і з іншими сільськими громадами.

До свого 60-річного ювілею Олександр Васильович Супрунець підходить із вагомими результатами. Виховав двох синів-офіцерів та дав путівку в офіцерське життя племіннику-герою, який віддав своє життя за Батьківщину, допомагає у вихованні чотирьох онуків. А ще – все життя займається улюбленою справою. Хіба – замало?..

Олексій Тригуб.
"Крила України".
Фото з архіву О.В.Супрунця.

Винищувачі навчаться розпізнавати цілі

У DARPA стартувала програма розробки системи, що в реальному часі автоматично розпізнаватиме цілі на зображеннях, які видаються радіолокаційною станцією винищувача. Як повідомляє Aviation Week, програма отримала назву TRACE.

Програма розрахована на чотири роки. Тривалість першого етапу становитиме два роки. За цей час чотири учасники повинні будуть розробити алгоритми розпізнавання цілей і створити систему з низьким енергоспоживанням. Під час наступного етапу тривалістю півтора року учасники повинні будуть доопрацювати програмне забезпечення та адаптувати створені ними системи для установки на літак для проведення льотних випробувань.

Третій піврічний етап передбачатиме льотні випробування системи. У результаті DARPA розраховує отримати пристрій масою не більше 1,4 кілограма та споживаною потужністю не більше 20 ват. Для порівняння, маса наземної станції автоматичного розпізнавання цілей складає близько 45,4 кілограма, а споживана нею потужність дещо менше одного кіловата. Розпізнавання наземних цілей повинно здійснюватися з високою точністю за зображеннями з відповідною роздільною здатністю, отриманими з РЛС. Нарешті, система повинна бути самонавчальною: вперше виявивши нову ціль, дані про яку відсутні в базі, вона повинна дати хоча б точні вказівки стосовно класу виявленої техніки, а згодом вже безпомилково вказувати такі ж цілі.

Готова система буде використовуватися в першу чергу на винищувачах сімейства F-35 Lightning II. Зараз льотчики бойових літаків розпізнають наземні цілі самі чи за допомогою автоматизованої системи розпізнавання за шаблонами. В середньому на розпізнавання однієї цілі льотчиком йде три-чотири хвилини. Автоматизована система розпізнавання цілей за шаблонами є комплексом наземного обладнання з великою базою даних про основні параметри відомих військовим типів техніки. При користуванні такою системою радіолокаційні дані з винищувача передаються на наземний пункт, де на зображенні вже виявляються і розпізнаються цілі. Потім відомості про ту техніки, яку вдалося розпізнати, відправляються назад на бойовий літак. Цей процес також вимагає часу і не завжди доступний в бойових умовах.

Американці перевірили взаємодію безпілотника і літака

ВМС США провели спільні випробування морського безпілотного літального апарата MQ-4C Triton і берегового патрульного літака P-8A Poseidon. Про це повідомляє Defense Aerospace. Під час випробувального польоту безпілотник обмінювався даними з віддаленим патрульним літаком. Тести визнані успішними.

Випробування відбулися на початку червня поточного року. У польоті безпілотник MQ-4C вів спостереження за кількома цілями за допомогою електронно-оптичної системи й інфрачервоної камери. Відео передавалося на літак P-8A за допомогою єдиної системи обміну інформацією CDL. Завдяки цьому команда Poseidon зможе використовувати безпілотник для проведення рекогносцировки.

Безпілотник MQ-4C Triton розробляється компанією Northrop Grumman на базі стратегічного безпілотного апарата RQ-4 Global Hawk. ВМС США мають намір в цілому прийняти на озброєння 70 нових безпілотників, які використовуватимуться для патрулювання територіальних вод США.

Передбачається, що Triton будуть, окрім іншого, видавати патрульним літакам P-8A цілевказівку на виявлені об'єкти для більш детального вивчення або знищення. Triton будуть включені в систему розширеної морської розвідки ВМС США. Вони зможуть виконувати польоти на швидкості в 575 кілометрів на годину і вести спостереження за морською поверхнею з висоти 15,2 тисячі метрів.

GM допоможе із підводним човном

General Motors на замовлення ВМС США провадить розробку водневих паливних елементів, які можуть бути використані в підводних човнах нового покоління. Першим спільним проектом GM і американських військових стане підводний човен, оснащений системою автономного управління.

Технічні подробиці проекту не розкриваються. Відомо, що безпілотна субмарина, оснащена паливними модулями від GM, зможе виконувати автономне плавання понад 60 днів. Дослідний зразок вже пройшов перші випробування. Військові відзначили дешевизну, надійність, продуктивність і легкість субмарини і заявили, що такі паливні елементи можуть кардинально змінити напрямок розвитку підводних безпілотних систем.

Електромагнітом по безпілотниках

Американська компанія Raytheon оголосила про намір створити нову зброю, що використовуватиметься для боротьби з безпілотними літальними апаратами. Про це, як повідомляє Flightglobal, заявив директор ракетних систем компанії Стів Дауні. За його словами, в основу нової системи ляже демонстратор технологій імпульсної електромагнітної зброї CHAMP.

Нова система буде наземною. Зовні вона нагадуватиме машину з мікрохвильовим випромінювачем ADS із поворотною антеною. Система отримає радіолокаційну станцію для виявлення безпілотників, визначення ефективної дальності і наведення. Машина також потенційно може отримати автоматичну систему управління вогнем, завдяки якій працюватиме повністю автономно.

Дослідний зразок системи вже створено. Його довжина складає близько шести метрів. Raytheon також спроектувала систему вдвічі меншої довжини. На якому шасі планується розмістити імпульсну електромагнітну установку, не уточнюється. Як очікується, перші випробування системи відбудуться вже у нинішньому році.

У травні 2015 року стало відомо, що дослідницька лабораторія ПС США завершила проект CHAMP. У ньому брали участь компанії Boeing, Raytheon і Lockheed Martin. Зброя створена на базі потужного магнетрона, що випромінює мікрохвилі. За силою впливу на електроніку його можна порівняти з атмосферним атомним вибухом, проте, на відміну від останнього, він локально виводить з ладу електроніку.

Перше льотне випробування CHAMP, підтверджене офіційно, відбулося в 2012 році. Зброю, що інтегрована в крилату ракету, запустили над полігоном в штаті Юта. Пролетівши над однією із цільових будівель, установка не тільки знеструмила її, а й повністю вивела з ладу кілька десятків комп'ютерів, розташованих в одному із приміщень.

А-10 таки у планах на заміну

Попри те, що штурмовим літакам А-10 Thunderbolt II подовжили терміни перебування у бойовому складі ПС та паралельно модернізують його озброєння й бортові системи, командування ПС США не полишає спроб підготувати йому достойну заміну. Тут нещодавно оголосили, що планують замовити розробку нового літального апарата, який повинен буде замінити легендарний А-10. Про це, як повідомляє Breaking News, заявив начальник штабу ПС США генерал Марк Велш.

Новий літак проектуватиметься у рамках розробленої ще десять років тому концепції застосування безпілотних ударних літальних апаратів, відповідно до якої БПЛА постійно перебувають у зоні інтенсивних бойових дій та за необхідності миттєво атакують задані наземними загонами цілі. При цьому наземні підрозділи зможуть на власний розсуд обирати тип зброї, яким слід нанести удар. Інші подробиці про перспективний апарат поки не відомі.

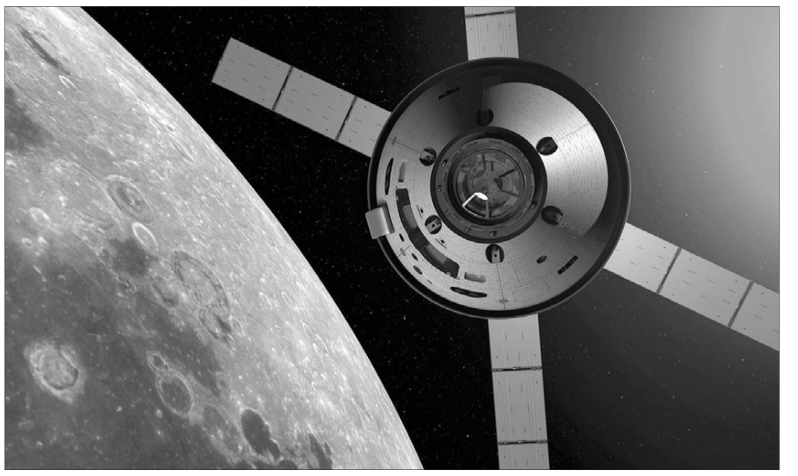
В кінці 2010 року Агентство перспективних оборонних розробок Пентагону (DARPA) ініціювало програму створення наземного пульта управління озброєнням штурмовиків А-10. Проект отримав назву PCAS (високоточна безпосередня авіаційна підтримка). Він покликаний збільшити ефективність і точність повітряних ударів, нанесених для підтримки сухопутних військ. Завдяки наземному пульту управління сухопутні війська зможуть отримати повний контроль над обладнанням і озброєнням як пілотованих, так і безпілотних літаків. Завдяки новій системі стане можливим проводити попередню оцінку наслідків удару ще до застосування озброєння штурмовика і отримувати інформацію про розташування військ противника з повітря.

Пульт дозволить бійцям стежити за траєкторією польоту ракет або бомб і за необхідності вносити зміни до системи наведення. За оцінкою DARPA, використання нової системи паралельно з традиційним голосовим обміном дозволить скоротити час реагування штурмової авіації з 30-60 хвилин до шести хвилин. Крім того, можна буде уникнути помилок наведення зброї.

З 2010 року DARPA також провадить проект створення безпілотника, що може замінити А-10. Подробиці про цей проект також не розголошують. Випробування демонстраторів технологій штурмових літаків планувалося провести ще в 2014 році. Військові розглядали можливість розробки як повністю нового безпілотника, так і варіанта модернізації Thunderbolt II із його повною переробкою у безпілотний варіант.

Сторінку підготував Сергій Клименко.

Затверджено концепцію будівництва навколомісячної станції

Концепція проекту створення міжнародної навколомісячної станції схвалена країнами-учасницями проекту Міжнародної космічної станції (МКС).

Зараз розглядаються два варіанти конфігурації платформи початкового етапу, які передбачають створення станції, що складається на першій фазі з модулів масою до десяти тонн. Вони запускатимуться американською надважкою ракетою SLS спільно з кораблем Orion.

При цьому в першому варіанті основою повинен стати житловий модуль, який буде мати можливість проведення пілотованої експедиції тривалістю до 30 днів. Другий передбачає, що основою станції стане енергодвигуновий модуль з електроракетної рухомої установки.

На другій фазі будівництва в обох випадках до платформи буде доставлений важкий руховий модуль (на вантажному запуску SLS) з енергодвигунової установки потужністю не менше 150 кВт.

Китай готується запустити другу космічну станцію

КНР повернула експериментальний зонд, запущений на борту ракети нового покоління, відзначивши тим самим новий етап своєї амбітної космічної програми, в рамках якої передбачається місія до Марса до кінця поточного десятиліття.

Керівництвом компаній, які беруть участь в космічній програмі, було сказано, що посадка цього космічного корабля в степах Внутрішньої Монголії (назва автономного району КНР) підтверджує готовність Китаю розмістити на орбіті в цьому році свою другу за рахунком космічну станцію.

Запуск цього космічного апарата на борту новітньої ракети Long March 7 ознаменував технологічний прорив в частині використання більш безпечних і екологічних видів палива. Цей запуск також став першим стартом з майданчика Центру запуску супутників в м. Веньчан, розташованого на острові в південній частині провінції Хайнань.

Після запуску своєї першої пілотованої космічної місії в 2003 р. Китай відправив у космос також експериментальну космічну станцію "Тяньгун 1", підготував вихід тайконавта у відкритий космос і посадив на Місяць свій ровер "Юйту".

Другу космічну станцію Піднебесна розраховує запустити на орбіту у вересні цього року.

Після цього космічний апарат "Шеньчжоу 11" з двома тайконавтами на борту здійснить стиковку з Міжнародною космічною станцією і залишатиметься пришвартованим до неї протягом декількох днів. Керівництво космічної галузі Китаю передбачає, що в космічну програму країни також увійде висадка тайконавтів на Місяць.

Центр Хрунічева погрожує запускати "Рокоти" без допомоги українських фахівців

Запуски ракет-носіїв типу "Рокот", в яких використовуються українські комплектуючі, можливо здійснювати і без допомоги фахівців з України. Про це повідомив генеральний директор Державного космічного центру імені Хрунічева Андрій Калиновський.

"Можливо (проводити пуски "Рокотів"), частину підготовки до пуску ми здійснюємо з їх залученням, частину - вже без них", - зазначив Калиновський.

За його словами, в РФ залишилося всього 6 ракет-носіїв типу "Рокот". Після їх запусків програма буде припинена через зношеність стартового комплексу.

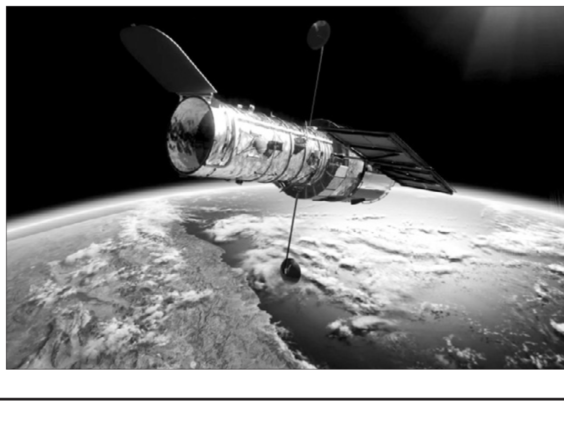
"Залишилося здійснити шість пусків "Рокот". Частина стартів буде за комерційними програмами, частина - у федеральних інтересах. Продовжувати цю чудову програму у нас немає можливості: треба розуміти, що матчастина стартового комплексу і виробничих потужностей вже сильно зношена - їм понад тридцять років. Вкладати кошти в подальше оновлення просто не доцільно, тим більше, що у нас з'являється ціле сімейство ракет подібного класу - це "Ангара 1.2", яка дозволяє виконувати ті ж завдання", - зазначив гендиректор.

Робота "Хаббла" продовжена до 2021 року

Космічний телескоп "Хаббл" буде експлуатуватися щонайменше ще п'ять років, до червня 2021 року. Про це заявило 24 червня NASA.

Контракт на продовження наукової роботи з телескопом отримала Асоціація університетів для астрономічних досліджень. Додаткові п'ять років досліджень обійдуться в 196,3 мільйона доларів. Управління польотом КА оплачується за окремим контрактом понад вказану суму.

"Після того, як в 2009 році шатл здійснив останній політ для обслуговування телескопа, "Хаббл" працює краще ніж будь-коли. Очікується, що він продовжить передавати цінну інформацію і в 2020-х роках та займе своє місце в історії як видатна обсерваторія, яка дозволяє вирішувати широкий спектр завдань: від дослідження Сонячної системи до вивчення далеких областей Всесвіту", - йдеться в повідомленні.

З мису Канаверал стартувала РН Atlas V

24 червня 2016 року з майданчика SLC-41 Станції ПС США "Мис Канаверал" стартовими командами компанії United Launch Alliance за підтримки бойових розрахунків 45-го космічного крила ПС США здійснений пуск ракети-носія Atlas V з військовим телекомунікаційним супутником MUOS-5.

У КНДР створено неурядову асоціацію з вивчення космосу

Національна асоціація з вивчення космічного простору створена в КНДР. Як повідомила 28 червня газета "Нодон сінмун", до складу цієї неурядової організації увійшли вчені, викладачі університетів, співробітники науково-дослідних центрів, фахівці з космічних технологій.

Як заявив журналістам голова асоціації Лі Вон Чхоль, який також обіймає пост віце-президента Технологічного університету імені Кім Чака, з ініціативи організації в листопаді цього року в Пхеньяні відбудеться симпозіум на тему "Створення цивілізованої соціалістичної держави, космічна наука і технологія в КНДР". На форумі будуть обговорюватися такі проблеми, як використання штучних супутників Землі для проведення наукових досліджень, моніторингу земельних і лісових ресурсів, оцінка різних чинників збору врожаю, попередження стихійних лих.

Лі Вон Чхоль висловився за налагодження тісних зв'язків між очолюваною ним асоціацією і спеціалізованими міжнародними організаціями в галузі вивчення космічного простору.

Екс-глава програми МКС в NASA хоче створити приватну космічну станцію

Колишній глава програми Міжнародної космічної станції (МКС) в NASA Майк Саффредіні 24 червня заявив, що має намір побудувати приватну космічну станцію на заміну МКС. "Ми маємо намір працювати над створенням низькоорбітальної платформи на заміну МКС", - відзначив він.

Саффредіні став співзасновником компанії Axiom Space, створеної спеціально для розробки проекту.

На першому етапі до МКС приєднається комерційний модуль, який стане основою для нової станції. До того моменту, коли термін служби МКС закінчиться, модуль вже буде перетворений в повноцінну станцію.

Компанія розраховує направити модуль до МКС в 2020-2021 роках і вже приступила до переговорів з NASA.

Сторінку підготував Віктор Гедз.

ДЕНЬ КАЛЕНДАРЯ

27 червня – 30 липня

27 червня 1920 р. *народився військовий льотчик, двічі Герой Радянського Союзу О.І.Молодчий.*

27 червня 2007 р. *вийшов Указ Президента України про встановлення свята – Дня Повітряних Сил України (відмічається щорічно в першу суботу серпня).*

29 червня 1910 р. *на базі Одеського аероклубу створена школа військових пілотів. Аеродром в Одесі отримав назву "Шкільний".*

30 червня 1959 р. *наказом ГУ ЦПФ СРСР створено аеропорт "Бориспіль".*

3 липня 1996 р. *вперше в історії незалежної України на її території Військами ППО проведено експериментальні стрільби зенітних ракетних комплексів середньої і малої дальності.*

4 липня 2000 р. *у ході навчань "Щит миру – 2000" вперше в історії авіації ВПС ЗСУ і США шість Іл-76МД і шість С-130 здійснили спільне десантування парашутистів і бронетехніки на Яворівському полігоні.*

9 липня 1976 р. *здійснив перший політ транспортний літак Ан-32 із ТГД АІ-20Д серії 5, екіпаж В.А.Ткаченка.*

10 липня 1951 р. *народився льотчик-випробувач, керівник пілотажної групи "Українські соколи" (1996-2002) В.А.Россошанський.*

10 липня 1953 р. *народився авіаційний інженер, начальник штабу озброєння ВПС України (1996-2004) П.В.Бралатан.*

10 липня 1993 р. *у Кіровограді створено Державну льотну академію.*

12 липня 1876 р. *народився один з перших льотчиків, С.І.Уточкін.*

12 липня 1985 р. *здійснив перший політ літак АК РЛДН Ан-71 із ТРДД Д-436К, екіпаж С.О.Горбика.*

15 липня 1949 р. *створено ДП МОУ "Київський ремонтний завод "Радіан".*

16 липня 1955 р. *народився перший начальник штабу, перший заступник Командувача ПС ЗСУ (2005-2008) С.Б.Клімов.*

17 липня 1944 р. *засновано Головну астрономічну обсерваторію НАН України.*

18 липня 1996 р. *перша участь ВПС ЗСУ в Королівському міжнародному авіашоу "International air Tattoo-96" (Великобританія). Перше місце у змаганнях із вищого пілотажу і головний приз "Супер Кінг" отримав М.Л.Коваль, який виступав на винищувачі Су-27.*

19 липня 1997 р. *відбувся перший виступ пілотажної групи ВПС ЗСУ "Українські соколи" за кордоном на Королівському міжнародному авіашоу "International air Tattoo-97" (Великобританія).*

19 липня 1999 р. *затверджено Положення про об'єднану цивільно-військову систему організації повітряного сполучення України.*

20 липня 1931 р. *народилася льотчиця-випробувач М.Л.Попович.*

20 липня 1948 р. *народився військовий штурман, генерал-майор запасу В.В.Мазур.*

21 липня 1945 р. *народився перший начальник штабу ВПС ЗСУ (1992-1995), генерал-майор запасу Ю.М.Петров.*

21 липня 1998 р. *на Королівському міжнародному авіашоу на авіабазі Фейрфорд "International air Tattoo-98" (Великобританія) О.С.Ванєєв на літаку Ан-72 завоював перше місце в класі транспортних літаків, отримавши перехідний "Гран-прі".*

27 липня 1992 р. *створено Комітет з використання повітряного простору України ("Украеронавігація").*

27 липня 1997 р. *засновано ЦНДІ ОВТ Збройних Сил України.*

27 липня 2002 р. *сталася трагедія на аеродромі Скнилів (м.Львів) під час проведення авіаційного свята (загинуло 77 осіб, поранено – 241).*

28 липня 1949 р. *народився заступник командувача ВПС ЗСУ з озброєння (2000-2003) В.І.Степаненко.*

30 липня 1885 р. *приблизна дата зльоту літака О.Ф.Можайського.*

В останньому вогненному

Цьогоріч виповнюється 100 років від дня народження цієї людини та 75 років – від дня, коли вона здійснила свій безсмертний вчинок, повторивши подвиг Гастелло. Ім'я нашого героя – Яків Барабась. Капітан ВПС РСЧА Яків Несторович Барабась, який загинув разом із екіпажем 5 вересня 1941 року, спрямувавши свій охоплений вогнем бомбардувальник на бомбосклад ворога на Кіровоградському аеродромі…

Розпочати цю розповідь, мабуть, варто з того, що взагалі мають на увазі під поняттям "подвиг Гастелло". Ті з читачів, хто народився й зростав за радянських часів, виховувалися на подвигах радянських воїнів у роки Великої Вітчизняної, яку сучасна українська історіографія називає німецько-радянською війною. Ще з часів так званих "перебудови" й "нового мислення" багато з цих подвигів було розвінчано як міфи радянської пропаганди. Так, зовсім не такими, як ми звикли вважати, були подвиги 28 панфіловців та "Молодої гвардії", що з легкої руки військових кореспондентів та письменників отримали саме таке змалювання, що ми знаємо, а насправді так сталося через погане володіння авторів матеріалом.

Олександр Матросов, як виявилося, зовсім і не Матросов, а Шакир'ян Мухамед'янов, і подвиг його був не зовсім таким, як розписувала пропаганда. Зоя Космодем'янська, як свідчить чимало джерел, мала не підтримку, а ненависть місцевого населення, хати якого спалювала відповідно до вказівки вищого керівництва про знищення всього у смузі знаходження німецьких військ під час битви за Москву.

Такі справи з багатьма доробками радянського агітпропу. Не виняток – і подвиг капітана Миколи Гастелло, який таранив своїм літаком колону ворожих військ і техніки. Згідно з останніми дослідженнями, оприлюдненими у лютому 2014 року ізраїльським військово-політичним експертом і істориком Александром Векслером, цей таран німецької колони танків здійснив 27 червня 1941 року старший лейтенант Ісаак Пресайзен. Тобто – по-перше, днем пізніше, а по-друге – єврей, представник не дуже популярної в ті часи національності. Інша правда, що також має документальні підтвердження, і є, відповідно, насправді правдою, говорить про те, що подібні тарани радянськими льотчиками здійснювалися і в перший день війни.

Напевно, так колись вийшло і з капітаном Миколою Гастелло, який загинув 26 червня 1941 року, здійснивши, як свідчить офіційна радянська історіографія, таран механізованої колони вермахту. Можливо, щось було й не точнісінько так, як змальовувала пропаганда ті події. Втім, на той час образ льотчика-героя був конче необхідним, адже ворог семимильними кроками просувався углиб радянської території, вже захопивши більшу частину України, Білорусі та нещодавно анексовані балтійських республік. І цей герой знайшовся! Вслід за ним тарани почали масово здійснювати й інші радянські льотчики. Всього ж за роки війни подвиг Гастелло повторили 503 екіпажі, а це – понад 1000 військовослужбовців, враховуючи кількість членів екіпажу в, наприклад, бомбардувальній авіації. Одним із них став українець капітан Яків Барабась.

Яків Барабась народився та виріс у селі Ксаверівка Васильківського району Київської області. Після школи вступив до Київського фінансового технікуму. Та, здобуваючи цю мирну й цілком "земну" чи навіть "приземлену" професію, юнак, як і більшість його ровесників у Країні Рад, буквально марив небом. Після технікуму він вступив до лав Робітничо-селянської червоної армії та став курсантом військового авіаційного училища льотчиків.

Після випуску з училища з 1937 року льотчик Барабась проходив службу у 5-ту швидкісному бомбардувальному полку 21-ї бомбардувальної авіаційної дивізії. Спочатку полк дислокувався у Кіровограді, де згодом Яків Несторович увічнить своє ім'я, здійснивши таран. Згодом, під час анексії Радянським Союзом Бессарабії, льотчики "працювали" з аеродрому Акерман (нині – м. Білгород-Дністровський). Крім півдня встиг повоювати й на півночі – у 1940 році брав участь у радянсько-фінській війні.

Війну з гітлерівською Німеччиною старший лейтенант Барабась зустрів на посаді командира ланки. Кращого з кращих – як згадував пізніше його командир полку, на той час – уже гвардії генерал-лейтенант авіації Герой Радянського Союзу Феодосій Котляр, екіпаж Барабася був кращим у дивізії! Вдень він якнайкраще пілотував новенький пікірувальник Пе-2, а вночі давав усім молодим пілотам майстер-клас на швидкісному бомбардувальнику СБ. Вилетіти з ним у складі одного екіпажу серед льотної молоді вважалося особливою честю.

– У перші дні війни, – згадував пізніше колишній командир полку, – перед нами стояло завдання знищити румунські нафтопромисли у Плоешті, які, власне, були для німців головною бензоколонкою. Це завдання було доручено екіпажу командира ескадрильї нічних швидкісних бомбардувальників старшого лейтенанта Барабася.

Завдання льотчик виконав блискуче. Лише тоді, коли літак почав прицільне бомбометання, румуни помітили його. Та нафтопромисли вже палали! Вивівши СБ з-під шквального зенітного вогню, старший лейтенант Яків Барабась привів машину на свій аеродром. Техніки нарахували у літаку 20 пробоїн.

Вже наступного дня чимало світових газет на перших шпальтах розмістили знімки палаючих промислів міста Плоєшті. Написала про бойовий успіх радянських льотчиків і "Правда". Невдовзі за успішну бойову роботу старший лейтенант отримав чергове військове звання "капітан".

А 22 серпня 1941 року екіпажу льотчика Барабася випало завдання нанести бомбовий удар по скупченню німецьких військ на острові Хортиця. Після бомбардування були підтверджені два вибухи й дві пожежі на об'єктах противника.

За кілька днів, 30 серпня, бомбили аеродром ворога у селі Чорнобаївка на Херсонщині. Результат екіпажу капітана Барабася – знищений літак противника та спалений ангар.

Наступного дня – бомбардування скупчення військ противника на північно-західній околиці міста Берислав. Як наслідок, зафіксований засобами об'єктивного контролю (в ролі яких на той час виступали живі люди, тобто – інші екіпажі) – вибух великої потужності.

З вересня екіпаж відбомбився по аеродрому Шевченкове. Зафіксовано 2 потужних вибухи та виникло 4 великих пожежі. Крім того, під час заходу на ціль, кулеметним вогнем екіпаж подавив дві зенітних точки противника.

Наступний день став передостаннім у житті героїчного льотчика й не менш героїчних членів його екіпажу. Того дня командир полку полковник Феодосій Котляр отримав шифровку з вищого штабу, що вимагала нанесення бомбового удару по складах пального й боєприпасів італійського експедиційного корпусу в Кіровограді.

Справа була непроста: мало того, що бомбити потрібно було вночі, то й ще – за поганих метеорологічних умов. В ніч з 4 на 5 вересня над Кіровоградом висіла низька хмарність та лив дощ. Та, попри все, важливе завдання штабу фронту було виконано! Інше питання – якою ціною…

На бомбардування полетіло два кращих екіпажі полку – екіпаж Барабася та особисто командир полку. У складі першого штурманом був старший лейтенант Іван Трофимов, а стрільцем-радистом – сержант Григорій Агапов. Із командиром полетіли штурман капітан Іван Мокрий та стрілець-радист старшина Петро Шаблій.

Під час уточнення польотного завдання командир доручив Якову Несторовичу вилітати першим і в першу чергу знищити цистерни з пальним. Вслід за ним вилітав сам Котляр, який мав підняти в повітря склад боєприпасів.

Зліт – о першій ночі 5 вересня з аеродрому Іванове неподалік від Каховки. З інтервалом у 15 хвилин злітною смугою побіг другий борт. Погода – гірше не буває: дощ, гроза. Та все ж досвідчений штурман вивів літак на бойовий курс, а пілот-ас впорався з управлінням попри несприятливі погодні умови. Від літака відокремилися краплі авіабомб і невдовзі внизу, на території міського парку Кіровограда, почали вибухати цистерни з пальним. І одразу ж небо освітили десятки прожекторів і запрацювала зенітна артилерія ворога.

Отримавши декілька пробоїн, Яків Барабась побачив пожежу на борту, миттєво прийняв рішення й запропонував екіпажу залишити літак. Уточнивши, пропозиція це чи наказ, вірні бойові друзі залишилися зі своїм відважним командиром. Стиснувши зуби, капітан вигукнув в ефір слова прощання й спрямував свій літак, немов вогненну комету з темного неба, на свою останню ціль – розташовані на аеродромі італійські склади озброєння. Останній вибух розкидав шматки літака, людських тіл та ворожих засобів ураження. Екіпаж капітана Якова Барабася пішов у Вічність…

Варто зазначити, що крім Якова у сім'ї Барабасів було ще двоє синів – Іван та Петро. Воїни-танкісти, вони обидва загинули, обороняючи Севастополь.

Після загибелі екіпажа Якова Барабася полковник Котляр подав його та членів екіпажу до нагородження. Командира – до найвищої урядової нагороди, медалі "Золота Зірка" та звання Героя Радянського Союзу. Та комусь у штабі Південного фронту здалося подвигу капітана-льотчика замало для присвоєння найвищого звання, і 23 грудня 1941 року командувач фронту підписав нагородний лист на орден Червоного Прапору (посмертно).

"Барабась Яків Несторович, старший лейтенант (?), командир ескадрильї НШБП, подається до найвищої на-

кидку

городи "Герой Радянського Союзу". 1916 р. н., українець... За період бойових дій тов. Барабась виконав 56 бойових вильотів, із яких 46 – вночі", – йшлося у нагородному аркуші.

Минали роки. Переможно закінчилася війна. Потроху почали забуватися її події та звитяжні подвиги. Та добре все пам'ятали бойові побратими героя, і в першу чергу – його командир, який невдовзі після Перемоги сам був удостоєний звання Героя. І ось вони, а розпочали цю справу діти й молодь – так звані "червоні слідопити", які за радянських часів здійснювали архівний та польовий пошук загиблих воїнів, спробували відновити історичну справедливість та вшанувати подвиг героя.

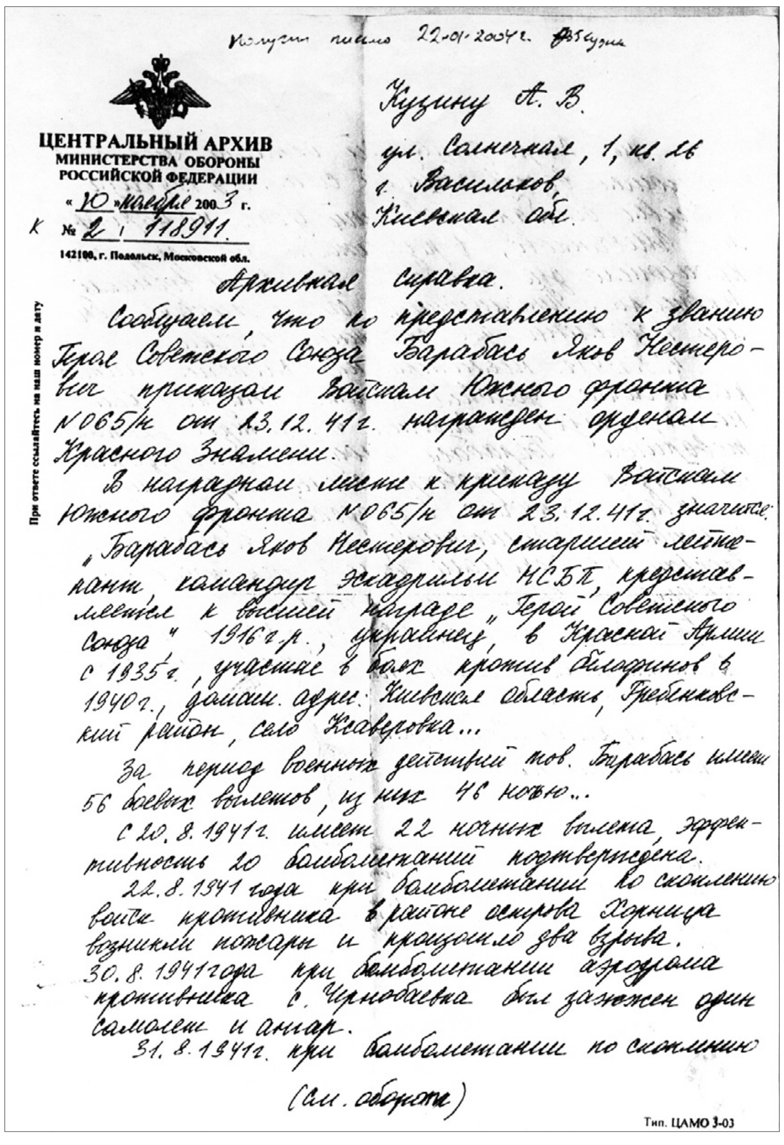
Для початку кіровоградські слідопити, які дізналися про те, що у їхньому місті служив та героїчно загинув Яків Барабась, звернулися до міської ради з пропозицією назвати його ім'ям одну з вулиць. На це міські керманичі відповіли, що "нові назви отримують лише вулиці у районах суцільної забудови". Тоді запит було відправлено до міноборони. На подив кіровоградців, на нього надійшла відповідь, а крім цього – лист колишнього командира полку, який клопотав перед місцевою владою про перейменування однієї з вулиць поблизу аеродрому ім'ям загиблого героя та відкриття меморіальної дошки на будинку, де він мешкав.

Окрилені підтримкою Героя, почали працювати й земляки Якова Барабася. Як слідопити, так і ветерани. У Ксаверівській ЗОШ I-III ступенів під керівництвом її директора Лідії Мішиної, її заступника з виховної роботи Катерини Шевченко та педагога-організатора Єлизавети Шур учасники шкільної учнівської організації "Крок у майбутнє" зібрали інформацію про героїчного земляка та створили у шкільному музеї стенди, присвячені життю й подвигу льотчика Якова Барабася.

Керівник програми "Літаки" українського фонду "Пошук" гвардії майор у відставці О.Кузін, голова ради ветеранів Васильківського району М.Косар та голова ради ветеранів села Ксаверівка А.Панеченко склали нагородний лист, яким запропонували присвоїти Я.Н.Барабасю звання Героя України (посмертно), а членів його екіпажу, старшого лейтенанта І.Трофімова та сержанта Г.Агапова, також посмертно нагородити орденами Богдана Хмельницького I-го ступеня. Від 2003 року цей документ припадає пилом у канцелярії Президента України.

Минуло 13 років, змінилося чотири глави держави, ось уже третій рік триває війна й отримують нагороди сучасні герої, а віз і донині там. Залишається тільки сподіватися, що керівництво Держави побачить цю публікацію та почують голос українців, які намагаються відновити справедливість та вшанувати Героя.

Олексій Тригуб.
"Крила України".

Получил письмо 22.01.2004 г. Кузин

ЦЕНТРАЛЬНЫЙ АРХИВ
МИНИСТЕРСТВА ОБОРОНЫ
РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ
«10» ноября 2003 г.
№ 2/118911
142100, г. Подольск, Московской обл.

Кузину А. В.
ул. Солнечная, 1, кв. 26
г. Васильков,
Киевская обл.

При ответе ссылайтесь на наш номер и дату

Архивная справка.

Сообщаем, что по представлению к званию Героя Советского Союза Барабась Яков Нестерович приказом войскам Южного фронта №065/н от 13.12.41 г. награжден орденом Красного Знамени.

В наградном листе к приказу войскам Южного фронта №065/н от 23.12.41 г. значится: „Барабась Яков Нестерович, старший лейтенант, командир эскадрильи НСБП, представлен к высшей награде „Герой Советского Союза" 1916 г.р., украинец, в Красной Армии с 1935 г., участник в боях против белофиннов в 1940 г., домашн. адрес: Киевская область, Гребенковский район, село Ксаверовка...

За период военных действий тов. Барабась имеет 56 боевых вылетов, из них 46 ночью...

С 20.8.1941 г. имеет 22 ночных вылета, эффективность 20 бомбометаний подтверждена.

22.8.1941 года при бомбометании по скоплению войск противника в районе острова Хортица возникли пожары и произошло два взрыва.

30.8.1941 года при бомбометании аэродрома противника с. Чернобаевка был зажжен один самолет и ангар.

31.8.1941 г. при бомбометании по скоплению

(см. оборот)

Тип. ЦАМО 3-03

Авіатори на Київщині відзначили День Конституції України спортивними змаганнями

27 червня в авіаційній бригаді тактичної авіації відбулись спортивні заходи з нагоди Дня Конституції України.

Змагання проходили за трьома напрямкам – настільний теніс, бадмінтон та волейбол. Варто зазначити, що до проведення змагань долучились волонтери Васильківщини, які з задоволенням прийняли запрошення військових.

Кращі результати з настільного тенісу показав майор Денис Шейченко, з бадмінтону перше місце посів підполковник Олексій Маюшкін. Напружено та результативно проходили змагання з волейболу, де у запеклій боротьбі перемогу виборола команда другої авіаційної ескадрильї.

На завершення заходу командування бригади в урочистій обстановці нагородили переможців грамотами та запашними українськими короваями. Тимчасово виконуючий обов'язки командира військової частини полковник Віктор Меретін ще раз привітав особовий склад зі святом, подякував за участь у змаганнях та побажав нових перемог і звершень в ім'я України. Сонячний день і патріотична музика додала радості, позитиву та гарного настрою усім присутнім!

Любов Киналь.
Вікторія Шпильова.

"Срібло" до ювілею закарпатського баскетболу

Протягом восьми днів в курортному хорватському містечку Пореч проходив чемпіонат Європи з баскетболу серед ветеранських команд. В змаганнях взяли участь 49 чоловічих та жіночих команд з 13 країн. Сім із них – з України.

У чоловіків змагання проходили у вікових категоріях 40+, 45+, 50+, 55+, 60+, 65+, 70/75+, а у жінок – 40/45+ та 50/55+.

Золоті нагороди на цьому чемпіонаті для України вибороли гравці в категорії 40+ – київська команда "UD", яка здобула всі 5 перемог, набравши 470 переможних очок. Найвлучнішим гравцем серед UD-авів виявився Володимир Гуртовий (77 очок).

Мукачівська жіноча команда "Карпатські ведмеді-ці" міського баскетбольного клубу "Імпульс", виступаючи у категорії 40/45+, успішно зіграла на цьому чемпіонаті, здобувши срібні нагороди. В упертій боротьбі за золото "ведмедиці" поступилися з рахунком 54:60 чеським баскетболісткам із міста Гаврі-жов. До цієї фінальної зустрічі наша жіноча команда завдала поразки литовським командам із міст Кретинг (81:40) та Радвілішкисе (51:16). В нашій баскетбольній команді бійцівський характер, жадобу до перемоги, командну гру та влучну результативність показали Тетяна Курило, Тетяна Ясичева, Ольга Продан, Лілія Яцківська, Тетяна Кобзар та інші. Мукачівські ветерани баскетболу щиро вдячні Сергію Фельбабі та Віктору Кваші, які готували команду до цього чемпіонату. А срібні нагороди – це гідний подарунок до 70-річчя закарпатського баскетболу.

Бронзові медалі також здобули для України чоловіки 65+ та жіноча команда з м. Києва "Легіон" (категорія 50+).

Віталій Бібік
м.Мукачеве.

ЗАСНОВНИК:
МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ
Свідоцтво про державну реєстрацію видання: КВ 17301-6071ПР від 17.12.2010 р.
Передплатний індекс 22242.
Газета видається з 27.08.1999 р.
Віддруковано у ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед".
м.Вінниця, вул. Чехова, 12 А, тел. (0432) 55-63-97

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Редакція може публікувати матеріали в порядку обговорення, не поділяючи точки зору авторів. Автор несе персональну відповідальність за достовірність фактів. Листування з авторами ведеться лише на сторінках газети. При передруку посилання на "Крила України" обов'язкове.

КОНТАКТИ:
21007 м. Вінниця, вул. Стрілецька, 105
тел: 067-587-02-96, факс: 0432-59-60-48
Електронна адреса: krula_ukr@i.ua

Головний редактор
М. ПОПЛАВСЬКИЙ
Заст. головного редактора: С. Клименко.
Відповідальний секретар: О.Олехнович.
Дизайн та верстка: Н. Ярмілко.
Літературний редактор: О. Уретій.
Тир. 8450 Зам. № 162224.
Перший редактор Сергій Свенцицький

АВТОДРОМ

SsangYong Tivoli прийде в Україну вже цього року

Tivoli – перший кросовер субкомпакт-класу корейської компанії SsangYong. Це кросовер з динамічним урбаністичним дизайном для поціновувачів індивідуальності, простору і практичності, потужний, комфортний, надійний і динамічний автомобіль для міста. Саме так його характеризують на сайті офіційного дистриб'ютора компанії SsangYong в Україні.

Автомобіль розроблений на новій платформі, з новим кузовом та новими двигунами, серед яких як дизельні, так і бензинові. 1,6-літровий мотор eXDi160 (128 к.с.) і 1,6-літровий бензиновий двигун e-XGI160 (115 к.с.) відрізняються високою ефективністю, екологічністю і низьким рівнем шуму, а також низькою витратою пального. Обидва двигуни можуть працювати в парі з 6-ступінчастою механічною або 6-ступінчастою автоматичною коробкою передач і встановлюватися на автомобілі з переднім або повним приводом.

У новій моделі основний акцент зроблений на безпеці пасажирів, тому Tivoli оснащується сімома подушками безпеки – фронтальними, бічними, шторками, а також колінними подушками безпеки. Також до "безпекового пакета" входять багаторежимна система підтримки курсової стійкості (ESP), системи запобігання перекидання, допомоги при екстреному гальмуванні, допомоги при старті на підйомі, ESS, контролю тиску в шинах, а також система, що нагадуватиме про непристебнутий пасок безпеки для кожного із посадкових місць.

Tivoli має один із найпросторіших у класі салон і багажник, а також безліч відділень для речей. Власник зможе індивідуалізувати свій автомобіль за рахунок шести кольорів підсвічування приладів. Пропонуються вісім різних кольорів кузова в поєднанні з бежевою або чорною обробкою інтер'єру, яка, у свою чергу, може бути лише із тканини, комбінованою або суто шкіряною.

В Україні в липні буде представлена бензинова версія кросовера з переднім приводом з механічною і автоматичною трансмісією. Надалі лінійка модифікацій розширюватиметься й дизельною версією і повноприводними модифікаціями. Ціна на новинку поки не оголошена.

Сергій Клименко.
"Крила України".

Поетичний талант миргородських авіаторів

Військовослужбовці бригади тактичної авіації Повітряних Сил Збройних Сил України зачитуються віршами, які виходять з-під пера молодого талановитого солдата Василя Чубика з Львівщини. Хлопець пише з 10-ти років, а його мистецький доробок налічує близько тисячі творів.

– Я не пам'ятаю свій перший вірш, лише те, що він був написаний про осінь, – розповів Василь Чубик. – Натхнення приходить як коли. Бувало, що і по півроку не писав.

Вечорами, у вільний від служби час, Василь, інколи й на коліні, занотовує поетичні думки. Товариші по службі, затамувавши подих, слухають мелодійні, наче пісня, вірші Василя. Бувають в нього і гумористичні рядки, бувають й сучасні, сумні:

Гіркими слізьми плаче Україна –
Почався знов важкий, жорстокий бій...
Перед іконою упала на коліна
Страждальна мати в немочі своїй.
Звучить молитва – свічка догорає,
Стікає віск, мов сльози, по щоках,
І тихо мати Господа благає:
"Оберігай! Усе в Твоїх руках!..."

23-річний солдат Василь Чубик служить строкову вже вісім місяців. Каже, що не злякався повістки, навпаки: чекав, бо соромно не служити. В школі з Василем вчилось 12 хлопців, і лише він один проходить строкову службу.

– Мені подобається в бригаді, і колектив у нас дружній. Трохи скучаю за тим, що робив професійно: за книжками, за бібліотечно-бібліографічною та культурно-просвітницькою роботою. Я закінчив вуз за спеціальністю "книгознавство, бібліотекознавство, бібліографія". Після служби планую вступити до аспірантури. Але поки сумлінно служу Українському народові, – говорить солдат Василь Чубик.

